

CAMERA OSCURA

JEAN ROLLIN + GIANETTO
DE ROSSI + BRUXELLES +
ZAROFF'S TALES + ITALIAN
& INDIAN HORROR CINEMA

Een driemaandelijks filmblad - Aflevering 6 - September 1994 - Prijs: 5 gulden

**CAMERA OBSCURA NR. 6
(SEPTEMBER 1994)**

Mike Lebbing, Amkemaheerd 287,
9736 BV Groningen.
Michael Kopijn, Postbus 752,
9700 AT Groningen.

REDAKTIE:

Michael Kopijn
Mike Lebbing

MEDEWERKERS AAN DIT NUMMER:

Thomas Harbach
Lorna Knight
Massimo F. Lavagnini
Sietze St. Nicolaas
Rick de Vries
Han Weevers
Satyrian

LAYOUT:

Axe Kooi

ABONNEMENTEN:

F 19,- voor 4 nummers op girorekening
nummer 5587964 ten name van M.
Kopijn, Groningen. Vermeld met ingang
van welk nummer.

LOSSE NUMMERS PER POST:

F 5,- plus F 1,90 porto (aan postzegels)
voor Nederland en F 8,- voor Europa
en U.S.A.

**CAMERA OBSCURA IS
VERKRIJGBAAR BIJ:**

Atheneum, Amsterdam
Cinequanon, Amsterdam
Cult Video, Amsterdam
Silver Screen, Amsterdam
Elpee, Groningen
Scholtens/ Wristers, Groningen
Godzilla, Utrecht

MET DANK AAN:

Coil, Bill Connelly, Jan Doense, John
Samhain Gullidge, Steve Heggs, Oliver
Kerkdijk, Henk Kooi, Craig Ledbetter,
John Martin, Norbert Moutier, Jean
Rollin, Gianetto De Rossi, RFF'94,
Simon Smith, Verenigde
Rommelmakten Provincie Groningen
(nog steeds), V.I.C. Groningen.

VOORKANT:

"La fille qui venait de la mer" door
Oliver Kerkdijk

VOORWOORD

Allereerst onze excuses aan u, waarde lezer, voor de vertraging die ervoor heeft gezorgd dat dit nummer u veel te laat heeft bereikt. (Het begint bijna een gewoonte te worden...) We zullen u niet vermoeien met geweeklaag over ons privé-leven, laten we het er op houden dat twee ingrijpende verhuizingen de boosdoeners waren. Ondanks onze dunne excuses kunnen we wel enkele verheugende feiten melden. Allereerst is er het beloofde interview met Gianetto De Rossi - check it out! Onze Italiaanse correspondent M.F. Lavagnini blijft zich inzetten om C.O. de lekkerste hapjes uit zijn vaderlandse exploitatie-keuken te serveren, zodat niemand minder dan één der laatste mohikanen van de Italiaanse fantastische film in ons volgende nummer geïnterviewd zal worden: Lucio Fulci!! Bovendien zal onze Britse vriendin Lorna Knight stevig met Simon Drake babbelen over diens spectaculaire theatershows, die regelmatig ontaarden in bloedbaden waarvan elke gorehound het benauwd zou krijgen. Het zal oplettende lezers niet zijn ontgaan dat CAMERA OBSCURA ook in het buitenland gelezen wordt. Zo kwam ons laatste nummer er goed vanaf in toonaangevende undergroundbladen zoals Spaghetti Cinema, European Trash Cinema en Giallo Pages. Vooral vanuit die hoek en door de buitenlandse lezers wordt de roep om een volledig Engels geschreven C.O. steeds luider. We zijn voorsnog niet van plan overstag te gaan, aangezien we ons voornamelijk richten op de liefhebbers in ons kikkerlandje. Toch zijn we benieuwd naar wat de lezer van een sterker internationaal georiënteerde CAMERA OBSCURA zou vinden. Voor reacties wijzen we met nadruk op de nieuwe redactie-adressen in de colofon. Tot de volgendel

Dit nummer is opgedragen aan de man die het onmogelijke mogelijk maakte: Jan Doense, die anno 1994 een speciaal giallo-programma organiseerde voor het jaarlijkse Weekend Of Terror en de blije kijkers liet zwijmelen tijdens een aantal heerlijke nachtelijke uurtjes. Jan, bij deze hartstikke bedankt. More power to you!

INHOUD:

BRUSSELS LOF	3
ROTTERDAM FILMFESTIVAL	5
ITALIAN HORROR CINEMA IS DEAD?	8
GIANETTO DE ROSSI INTERVIEW	9
JACHTVERHALEN À LA ZAROFF	12
ASIA OBSCURA	14
RICK'S NOTENBAR	15
HINDU HORROR	16
DE FILMS VAN JEAN ROLLIN - Deel 2	18
JEAN ROLLIN INTERVIEW - Deel 2	24
JEAN ROLLIN FILMOGRAFIE	26
GUEST COLUMN	35

7 FEMMES POUR UN SADIQUE - 13 / 100 DAYS - 16 / AADMI AUR APSARA - 17 /
AJOOBA KUDRAT KAA - 16 / COMTESSE PERVERSE, LA - 12 / FEMME DANGEREUSE - 22
/ IN THE BLOOD - 14 / LAC DES MORTS VIVANTES, LE - 21 / LEVRES DE SANG - 18 /
MORTE VIVANTE, LA - 21 / PASSIONATE KILLING IN THE DREAM - 14 / PERDUES DANS
NEW YORK - 22 / RAISINS DE LA MORT, LES - 19 / SERIOUS SHOCK, A 14/ VEERANA - 17

BRUSSELS LOF

Camera Obscura's razende reporter Satyrian bezocht het Brusselse Festival van de Fantastische Film. Hier volgt een samenvatting van hetgeen zijn wakende geestesoog passeerde...

I.

Jesus...are you still alive! 55 films in een kleine twee weken... Voor de 12de keer was er weer het Festival van de Fantastische Film, Science Fiction & Thriller te Brussel. Na drie uur boerderijtjes, koetjes en sociale woningbouw: Brussel Noord.

Bepakt met een rugzak, met daarin vooral veel handdoeken, begeef ik mij in de stad waar film kijken nog serieus genomen wordt. De gemiddelde zaal heeft brede stoelen met veel beenruimte en een groot filmdoek. Bijna elke bioscoop beschikt over het fenomenale THX geluidssysteem, ontworpen door Lucasfilm. Tevens is er een veel breder aanbod van films, waaronder de betere Franse cinema die je in Amsterdam alleen maar kan bewonderen in het veel te kleine zaaltje van Maison Descartes.

Het FFF vindt plaats in een congreszaal (Passage 44) en is bepaald anders van opzet dan ons Weekend Of Terror.

Een paar tegenstellingen: zijn het bij ons schreeuwende jongeren die de overgrote meerderheid vormen, op het FFF zou je een persoon beneden de 20 jaar spontaan gaan interviewen; om vijf voor twaalf staan de horrorfans elkaar voor Tuschinski te verdringen, bij het FFF verdringen alleen de journalisten elkaar bij de persstand; worden we bij het WOT getraakteerd op een standaard demonstratie van de nieuwste trend in vrouwonvriendelijke scheldwoorden, op het FFF heeft men voor elke filmscene een reactie waar de halve zaal aan

meedoet. Hier volgt een aantal voorbeelden: verschijnt er een maan op het scherm, schreeuwt de zaal "Ahoeeuuw!"; een poesje in beeld - "Miauw!"; een hond heet "Max!"; alleen als een vrouw echt een bitch is wordt er "Hoer!" geroepen (in het Frans wel te verstaan); en wordt een scene vaker herhaald (bijv. een dreamsequence) schreeuwt iedereen "nee, niet weer!!". Er zijn nog een aantal van deze clichés, maar de rest van de tijd houdt iedereen zijn smoel! Na het traditionele "Tata-tatata" (reactie op de FFF-trailer) zak ik met een grijns op mijn gezicht diep onderuit met de teller op 1. Hier volgt

een selectie van het aanbod van Brussel 1994.

ROSES ARE DEAD
(Sam Irvin, USA 1993)

Actrice vlucht na ruzie met haar producent naar een hotelletje ver weg van de set, lurkt een halve fles whiskey leeg, wordt geil, zoekt een man en vindt een vertegenwoordiger (Thomas Howell), die samen met een collega (Nancy Allen) in het hotel een conventie bijwoont. Een klein obstakel: hij is verloofd en moet dus verleid worden. Veel fantasie is er niet voor nodig om te zien waar dit heen gaat... ook de vage moorden en het uiterst slappe plot kunnen deze "zwarte" komedie niet van de grond

krijgen.

BLUE ICE
(Russel Mulcahy, UK 1992)

Harry Anders (Michael Caine) wordt aangereden door Stacy (Sean Young). Zoals bij vele botsingen in films ontstaat er al snel een romance tussen de twee. Vanzelfsprekend was de gepensioneerde Harry vroeger een spion van de Britse geheime dienst MI6 en natuurlijk heeft Stacy problemen.

Een gepensioneerde vuilnisman had in deze film waarschijnlijk beter werk verricht, want onze Harry maakt de ene blunder na de andere zodat hij uiteindelijk moet onderduiken en dit mysterie in het geheim kan gaan oplossen. Weinig verrassende thriller met als hoogtepunt een modeshow van Sean Young die bij elke scene weer een nieuw strak jurkje of mantelpakje van Chanel aanheeft...

BLIND SIDE
(Geoff Murphy, USA 1992)

Wat doe je als je op een afgelegen weg in Mexico een politieagent aanrijdt die na inspectie ook nog dood blijkt te zijn, terwijl je vrouw in verwachting is en elk moment kan bevallen? Doug en Lynn (Ron Silver en Rebecca de Mornay) kiezen het hazepad en laten de politieman achter zonder dit aan te geven bij de autoriteiten. De twee raken in een slopend conflict met elkaar en een zekere Shell (Rutger Hauer), die schijnbaar uit het niets is komen opdagen om ze het leven zuur te maken. Dit is een aardig verhaal a la PACIFIC HEIGHTS (Michael Keaton) maar met een net zo slecht einde... what's new?

THE MAGIC CRANE
(Tsui Hark, HONG KONG 1993)

Vliegende Wolk (Anita Mui), met als vervoermiddel een gigantische kraanvogel, krijgt de opdracht het magische tegengif te zoeken tegen hemelse draken. Het goedje ligt natuurlijk goed verstopt en wordt bewaakt door een reuzeschildpad en de beeldschone Blauwe Vlinder (Rosamund Kwan). Prachtig sprookje met veel speciale effecten. De kraanvogel is wat hoog gegrepen, maar al met al is deze nieuwe film van Tsui Hark zeer de moeite waard.

ED AND HIS DEAD MOTHER
(Jonathan Wacks, USA 1992)

Ed (Steve Buscemi) kan zijn moeder maar niet vergeten. Terwijl zijn oom (Ned Beatty) met zijn sterrekijker eindelijk weer ongestoord de buurvrouw onder de loep kan nemen, krijgt Ed bezoek van een vertegenwoordiger die hem vertelt over een nieuw wonderpreparaat dat zijn moeder weer tot leven kan brengen.

Ed is zo blij als een kind en legt zijn hele erfenis op tafel. En A.J.Pattle (John Glover) maakt zijn belofte waar... Maar nadat Ed erachter komt dat mams kakkerlakken eet, honden aanvalt en indringers met een kettingzaag bedreigt weet hij het heel zeker, mams gaat terug in de grond! Leg dat maar eens uit aan oom agent...

LOVE, CHEAT AND STEAL
(William Curren, USA 1993)

Lauren (Mädchen Amick) trouwt met een

bankdirecteur (John Lithgow) nadat ze haar laatste vriendje Reno (Eric Roberts) door list en bedrog in de gevangenis heeft laten belanden. Wraak is zoet... als beloning voor zijn stilzwijgen over Lauren's verleden eist Reno de blauwdruk van de bank en haar hulp bij de beroving. Wie gaat er uiteindelijk met de miljoenen vandoor? Vermakelijke thriller met een verrassend einde.

THE WRONG MAN
(Jim McBride, USA 1992)

Alex Wander (Kevin Anderson), net aan wal in de Mexicaanse kustplaats Tampico, ontmoet een vrouwelijke smokkelaar die hem wel van zijn probleem, een laaghangende balzak, kan afhelpen. Als hij uit medelijden besluit geen gebruik te maken van haar diensten en de jongedame wat geld wil toeschuiven, ontdekt hij dat ze zijn portefeuille heeft ontfutseld. Na een lange nachtelijke zoektocht treft hij de smokkelaar dood aan, en als hij ook nog eens de volgende dag zijn schip net voor zijn neus ziet wegvaren en erachter komt dat hij gezocht wordt, kunnen we vaststellen dat de problemen zich aardig hebben opgestapeld. Na allerlei omzwervingen belandt hij op de achterbank van een auto, die het eigendom is van een stel Amerikanen, Philip Mills (John Lithgow) en het sexy hoertje Missy (Rosanna Arquette). Samen met de twee vlucht hij richting Amerika, op de hielen gezeten door de Mexicaanse politie.

Een absolute must! Deze film is van begin tot eind een genot om naar te kijken. Vooral het duo Arquette/Lithgow geeft een fantastische show weg, waarvoor ze bij deze de "Satyrian Award" krijgen.

SLAUGHTER OF THE INNOCENTS
(James Glickenhaus, USA 1992)

Papa Stephen Broderick (Scott Glenn) werkt als speciale agent bij de FBI, zoonlief Jesse (Jesse Cameron - Glickenhaus) is een computerwonder en pa's rechterhand. Als Stephen voor een belangrijke moordzaak naar Utah wordt gestuurd, vliegt zoonlief na het misleiden van mama en zonder medeweten van papa achter hem aan om hem assistentie te verlenen.

Het vervelende van deze film is dat het ventje Jesse (zootje van de regisseur) gewoon een beetje te bijdehand is; hij werkt je binnen de kortste keren op je zenuwen. Je hoopt dan ook dat hij zo snel mogelijk het volgende slachtoffer van de serial killer wordt. Het camerawerk van Mark Irwin (o.a. VIDEODROME, THE FLY) is van zeer hoog niveau, hier en daar benadert de film de sfeer van CANDYMAN en vooral de fanatieke "Relikiller" is uitermate goed gecast. Helaas is het einde van dermate slechte kwaliteit dat je broek je tot aan de knieën afzakt. Jammer.

(wordt vervolgd)

Satyrian

ROTTERDAM FILM FESTIVAL '94

23RD INTERNATIONAL FILMFESTIVAL
ROTTERDAM

Met de driëntwintigste editie groeide het Rotterdamse Filmfestival zowat uit zijn voegen. De in aantocht zijnde bouw van het bioscopencomplex op het Schouwburgplein (à la Kinopolis in Brussel) lijkt me dan ook geen overbodige luxe. Het grote publiek stroomde in nog hogere aantallen dan vorig jaar naar het festival toe om zich in tien dagen te kunnen laven aan een stortvloed van films. De oude festivalganger voelde zich wellicht een beetje in de kou staan door de lange rijen en de af en toe vrij toegankelijke programmering (BUFFY THE VAMPIRE SLAYER!). Echt grote verrassingen, en dan in de categorie debuutfilms, bleven uit. Maar er viel mijns inziens toch genoeg te genieten.

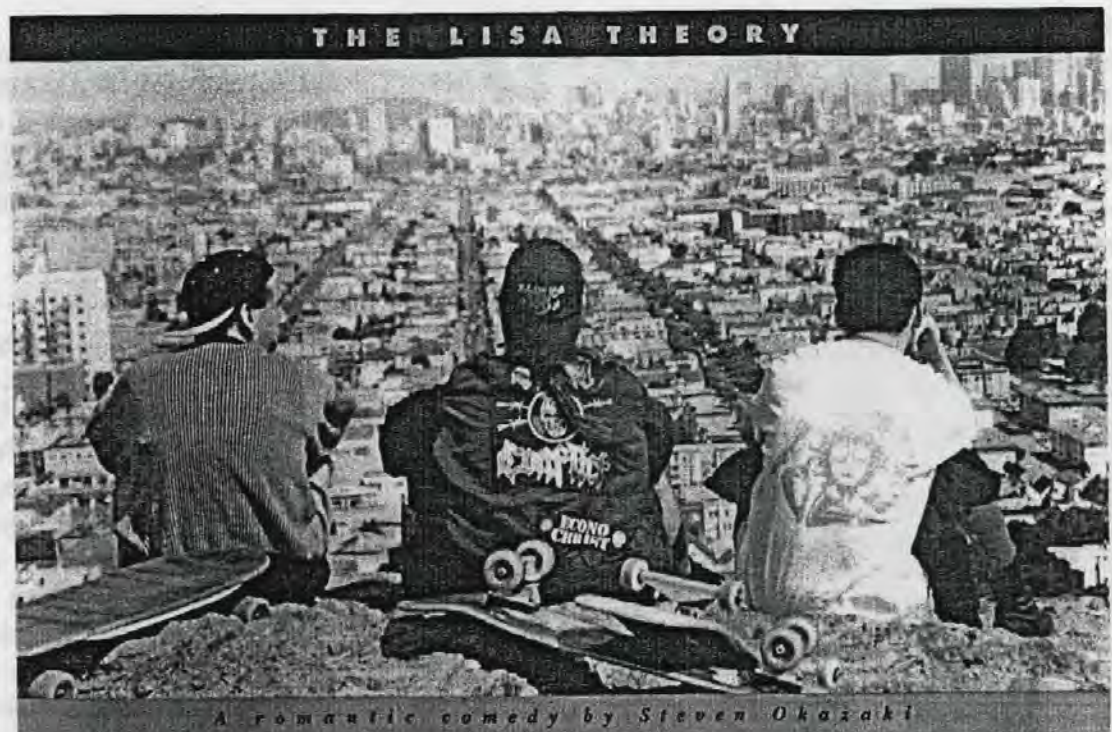
Zoals van THE LISA THEORY van Steven Okazaki. In deze Amerikaanse low-budget comedy verlaat Lisa haar vriendje Devon, die vervolgens zijn bed niet meer uit te slaan is vanwege zijn gebroken hart. Klinkt als klein menselijk leed uit GTST, maar gelukkig zijn Okazaki's personages heel wat beter te pruimen dan die van RTL 4. Bovendien is THE LISA THEORY gesitueerd in de hardcore-scene van San Francisco, wat zo nu en dan prettig rommelige punkpop oplevert. Een bijzonder grappige en frisse film.

Seriemoordenaars zijn nog steeds in trek. Naast SCHRAMM-INTO THE MIND OF A SERIAL KILLER van Buttgereit was ook nog KALIFORNIA te zien. Een film die dit onderwerp "luchtiger" behandelt dan de Duitser, in de vorm van een roadmovie. Schrijver en fotografe willen met de auto naar Californië om onderweg plekken waar moorden zijn gepleegd te bezoeken. Om de kosten te drukken nemen ze een ander stel mee in hun wagen, niet wetende dat de man op de achterbank (Brad Pitt) nieuwe plekje zal gaan toevoegen aan de rit. Een mooi gegeven en regisseur Sena houdt de spanning er goed in tot de clichématige climax en flauwe afwikkeling. Pluspunt is Brad Pitt (THELMA & LOUISE, JOHNNY SUEDE) die weer bijzonder goed in vorm is.

Een erg slappe vertoning was die van AT GROUND ZERO. Hierin reizen twee junkies rond

en nemen in. Daarmee is dan ook meteen bijna alles gezegd; het genre roadmovie als excuus voor een oersaai verhaaltje. Op het moment dat er een nieuw personage – de suicidale Carman – wordt geïntroduceerd, leeft de film even op en stijgt de cameraman iets boven zichzelf uit. De verveling sloeg hierna helaas weer snel toe. De dochter van oom Rutger, Aysha Hauer, speelt een van de hoofdrollen.

De special edition van THE ABYSS was ook eindelijk eens in Nederland op een groot doek te zien. Let wel, het betreft hier niet de director's cut. Nog voor deze versie werd voltooid meldde James Cameron in Cinefantastique (mei 1990): *"...it's not the lost, archival, reinstated, true director's cut of the movie – it's an alternative reality concept"*. Deze special edition beviel me

net iets beter dan de kortere ABYSS. Cameron's humane instelling komt nog wat duidelijker naar voren door de wezens uit de afgrond wat meer tijd te gunnen (ook mooie special effects!). Zelfs het lacherige festivalpubliek (dat wat moeite heeft met mainstream) werd steeds stiller naarmate het einde van de afgrond naderde.

De Aziatische inbreng in Rotterdam was weer niet gering, met speciale aandacht voor films uit China, Hong Kong en Taiwan. A MOMENT OF ROMANCE 2 van Benny Chan uit Hong Kong viel niet mee. Zelfs voor een Hong Kong film gaan de emoties hier veel te ver over the top om nog serieus te kunnen nemen. Ondanks het feit dat de actie zoals gebruikelijk verbluffend in beeld is gebracht een te kleffe film.

Dit jaar kwamen de beste films uit Japan.

MONKEYS IN PARADISE is Kenchi Iwamoto's tweede film na **KIKUCHI** (zie C.O. # 3). Papa, mama, zoon en dochter gaan in de jaren '60 op vakantie. Ieder lid van dit ogenschijnlijk zo modale gezinnetje heeft zo zijn eigen problemen. De nadruk ligt net als in Iwamoto's debuut op het kennelijke onvermogen van Japanners om op het persoonlijke vlak met elkaar te kunnen communiceren. De treurigheid van **KIKUCHI** heeft hier echter plaats gemaakt voor humor. Op technisch vlak heeft Iwamoto alles onder controle. Van het prachtig gestileerde camerawerk tot en met het volledig in de studio tot stand gekomen geluid.

A couple of MONKEYS IN PARADISE

Een al wat ouder talent (met nog maar vier films op zijn naam) uit Japan is Kitano Kateshi. Hij was verantwoordelijk voor de imponerendste filmervaring met de gangsterfilm **SONATINE**. Een moeilijk te omschrijven meesterwerk, waarin niet veel gebeurt, maar dat wel continu blijft boeien. Kitano's spelregie is nadrukkelijk aanwezig. Nog meer dan in **MONKEYS IN PARADISE** lijkt het tonen van emoties hier uit den boze. Het in elkaar slaan van een persoon bijvoorbeeld wordt met een

onbewogen gezicht aanschouwd. Een vreemde, maar geniale film. Wonder boven wonder zijn zowel **MONKEYS IN PARADISE** als **SONATINE** aangekocht door NFM/IAF en kunt u zichzelf (hopelijk binnenkort) laten overtuigen.

Han Weevers

Evenals voorgaande jaren was de wat minder artistieke Hong Kong-cinema vertegenwoordigd op het FFR, hoewel onopvallend versholven tussen de overvloed aan Chinese en Taiwanese films. Toch boden ze zoals verwacht genoeg vuurwerk voor oog en oor om zelfs de (opvallend vele) toeschouwers die nauwelijks vertrouwd waren met de sensationele Aziatische rolprenten voor zich te winnen. Zo was daar Johnny To's **THE HEROIC TRIO** (1993) waarin voor de verandering geen stoere kerels de aandacht opeisen, maar drie vrouwelijke superhelden (Michelee Khan, Anita Mui en de verrukkelijke Maggie Cheung) de strijd aanbinden met Chan, de kwaadaardige ontvoerder van een grote hoeveelheid babies. Naast een flinke dosis adembenemende aktiescenes (**CHINESE GHOST STORY**'s Ching Siu-Tung had ook een vinger in de pap) biedt **THE HEROIC TRIO** ook veel humor en zelfs drama, zodat dit goed geoliede werkje nergens tijdens haar dikke 100 minuten weet te vervelen. (En naar verluidt schijnt het onvermijdelijke **HEROIC TRIO 2** zelfs beter te zijn!!!) Zo mogelijk nog beter was **FONG SAI-YUK** (1993), Yuen Kwai's aanstekelijke martial arts film over de lotgevallen van de uitzonderlijk begaafde vechtsporter Fong (Jet Lee). Het ene hilarische moment volgt na het andere, en de vechtszenes zijn zo verbluffend goed gechoreografeerd dat je mond af en toe openvalt van verbazing. Het langdurige gevecht in een houten stelling op een drukbevolkt plein, dat op een gegeven moment wordt voortgezet op de hoofden van de

omstanders (!) is voorbestemd een klassieker te worden. Na het succes in Hong Kong volgde in korte tijd **FONG SAI-YUK 2** (1993), wederom geregisseerd door Yuen Kwai. Helaas zakt dit vervolg na een veelbelovend begin in en wordt de opwinding van het eerste deel sporadisch bereikt. Niettemin is de film vermakelijk genoeg, en er zijn heel wat beroerdere manieren om anderhalf uur door te komen. (Probeer eens een oorlogsfilm van Umberto Lenzi!) We wachten af wat Yuen Kwai, die ons al eerder vergastte op het geweldige **SAVIOUR OF THE SOUL** (1991), binnenkort zal gaan doen.

Een interessante double bill bleek de combinatie **VIBROBOY/SCHRAMM**. Eerstgenoemde is een Franse produktie uit 1993 die nog geen half uur duurt, maar wel op 35 mm is geschoten en een professionele indruk maakt. Van een verhaal is geen sprake, maar dat hoeft ook niet wanneer je een rondborstige vrouw, haar opgefokte man en een neurotische travestiet kennis laat maken met een Inca-beeldje dat kwade krachten bezit. Wanneer het beeldje breekt, verschijnt een antieke dildo, die alras de toch al instabiele geest van de man (Michel Vuillermoz) in bezit neemt. Vervolgens breekt de hel los in ware **TETSUO/EVIL DEAD**-traditie, maar regisseur Jan Kounen houdt net op tijd op voordat de fatsoensnorm ernstig overschreden wordt (als dat al niet was gebeurd); althans, de suggestieve kracht van het laatste shot was wat mij betreft afdoende. De meningen over **VIBROBOY** waren

verdeeld, maar ik vond het een grappige en technisch verzorgde *short*, die me deed hopen dat we meer van de in animatie gespecialiseerde Kounen zullen zien. Laten we hem voorlopig als het kleine Franse broertje van Peter Jackson beschouwen. Na dit lichtvoetige filmpje zette de zaal zich schrap voor Jörg Buttgerit's nieuwe opus der smeerpimperij, **SCHRAMM** ("Into ze maind of ze serial killer"). De perfect gecaste Florian Koerner von Gustorf speelt Lothar Schramm: een eenzame, zwijgzame en volslanke man die geobsedeerd is door zijn buurvrouw (Monika M., ditmaal als prostituee). Terwijl ze haar klanten in haar woning ontvangt, luistert Schramm ze af (hoe komt het toch dat Duits gekreun – "Jawoooh!" – immer op de lachspieren werkt?) en voert zijn eigen lusten bot op een opblaaspop, die hij na gebruik een zorgvuldige sanitaire stop geeft. Wanneer twee Jehova-getuigen vervolgens bij hem aanbellen, laat hij ze welwillend binnen om ze vervolgens met veel gevoel voor overstatement het zwijgen op te leggen. Buttgerit heeft met **SCHRAMM** zonder twijfel zijn beste film tot nu toe gemaakt, al zal dat voor weinigen als aanbeveling kunnen dienen. Toch is het over het algemeen een ingetogen, stille en deprimerende film geworden, ook al weet Buttgerit zich niet in te houden en de film af te laten zakken naar zijn bekende poep-en-pies niveau. De in close-up getoonde scènes waarin Schramm drie spijkers door z'n penis jaagt (een gebrek aan toewijding kan hem niet verweten worden, dat moet gezegd), of het tandartsbezoek waarbij de dokter niet het gebit maar het oog grondig verbouwt, is slechts dubieus effectbejag, en slaan, toepasselijk genoeg, als een lul op een boterplank. Maar wanneer Buttgerit zich inhoudt is **SCHRAMM** goed: er wordt dan een stemmig beeld geschetst van een eenzame man wiens

leven zich in een troosteloos tempo voortsleept, waarbij de (opnieuw) goede muziek de beelden met een indringend fatalisme onderstreept. Overigens is de narratieve spil van de film van een komische absurditeit: tijdens het witten van het plafond (noodzakelijk geworden na de Jehova-scene) valt Lothar van de trap en breekt zijn nek. Wat zich vervolgens in de film afspeelt is de gedachtenstroom van Schramm die langzaam sterft. Als dat al niet garant staat voor een weinig opbeurende stemming, doet Buttgerit er nog een schepje bovenop met een buitengewoon verontrustend einde. (Overigens voorafgaan door een indrukwekkende, surrealistische scene waarin Schramm een soort laatste oordeel ontvangt.) Wanneer Herr B. zijn gore-effecten – waaronder ook nog een geamputeerd been *in glorious close-up* – weg had gelaten, was **SCHRAMM** gewoon een art-film geweest. Weliswaar één ontsproten uit een dubieuze geest, maar toch een heuse art film...waar moet dat heen, Jörg?

Abel Ferrara's **BAD LIEUTENANT** was één van de beste films van '93 en het FFR wijdde een interessant retrospectief aan Ferrara tijdens de vorige editie. Intussen zat Ferrara allermindst stil: vorig jaar maakte hij twee films, het tegenvallende **BODY SNATCHERS** en de film waar iedereen op wachtte, **SNAKE EYES**, met niemand minder dan Madonna in een van de hoofdrollen. En laat ik het maar meteen zeggen: wat mij betreft is **SNAKE EYES** een gemiste kans. Het verhaal over Harvey Keitel als filmregisseur, die bij zichzelf te rade gaat tijdens de productie van zijn nieuwe film en vervolgens in een mentaal labyrint raakt, biedt dankzij het film-in-een-film formaat kansen te over voor een diepgaande en intense zelfreflectie. Dat de film daar op een handvol fraaie scènes na niet in slaagt, ligt voornamelijk aan het scenario, dat Ferrara met maatje Nicholas St. John schreef. De acteurs valt weinig te verwijten. Madonna doet haar werk verbazingwekkend goed, Keitel levert constante kwaliteit en vooral James Russo speelt zijn personage (een intens spelende *method-actor* die Madonna een groot gebrek aan professionalisme verwijt...) met verve. Op de een of andere manier wekt **SNAKE EYES** de indruk gemaakt te zijn met een hoog gehalte aan improvisatie, en dat de vonk zelden oversloeg. Hierdoor kabbelt de film helaas voort, zodat het dramatische einde niet zoals de waarschijnlijk bedoelde voorhamer aankomt. **SNAKE EYES** is zeker geen slechte film, maar van Ferrara verwacht ik dat hij zijn kansen benut.

Madonna in **SNAKE EYES**

Mike Lebbing

ITALIAN HORROR CINEMA IS DEAD?

It's a hard question to answer. If it's not dead, we can say it's in a deep crisis.

It's a fact that, after the Golden Age of the 70's and the Splatter Age of the 80's (what happened to the Fulci guy?), in the 90's the attention of many authors seems to be moving in another direction than horror cinema.

Let's take Lamberto Bava, for example. In 1989 he made two wonderful TV movies, *IL GIOKO (THE GAME)* and *IL MAESTRO DEL TERRORE (PRINCE OF TERROR)*. Who has seen 'em in Italy? Nobody, as Canale 5 decided to suspend 'em from scheduling. The reason of this "filmicide" can be found in the witch hunt against violence that now afflicts the Italian commercial channels. *IL GIOKO* showed the troubles of a primary school teacher, who comes to find out that her little pupils are actually homicidal monsters who murder their schoolmates, in a sort of sick, depraved "game". The subject of *IL GIOKO*, written by Roberto Gandus, was antisocial to the idiots of Canale 5: children can't be cruel! The idiots

didn't realize that the movie was a parable on the troubles of adolescence, and that the cruelty shown by the children is just a product of their unawareness.

But that was it. *IL GIOKO* was cancelled from scheduling without mercy. The same fate befell *IL MAESTRO DEL TERRORE*. In this case, however, we're talking about a traditional horror film. A psychotic screenwriter hates the horror film director he's working with (the "prince of terror" of the title, precisely) so much that he decides to

make him spend a long night of fear. With the aid of an accomplice, a has-been actor, the screenwriter kidnaps and tortures the wife and the daughter of the hapless director. In the violent ending, we come to discover that he who seems an easy prey is in reality... Well, I won't unveil the last scene! *IL MAESTRO DEL TERRORE* shows a good amount of graphic violence, even a rape attempt. Too much for the TV audience.

Having learnt the lessons from the results obtained with his horror TV movies, Lamberto Bava has now gained the audience success with the childish fairy tales *FANTAGHIRO'* parts 1-2 and, God help us, 3. This is glory? Judging from the quality of the subject, which is mainly aimed at kiddies under three, the *FANTAGHIRO'* series smells of "director's prostitution". A new fantasy tale is coming next Xmas... oh boy, I can't wait!

If 1991 was the year of the so-so thriller *DOVE COMINCIA LA NOTTE (WHERE THE NIGHT BEGINS)*, directed by the inept Maurizio Zaccaro, who luckily was under the supervision of the producer Pupi Avati (rumour is that

Pupi's the real director of the film), in 1992 we saw another sleepy horror film, *AL CALAR DELLA SERA (WHEN THE NIGHT FALLS)*. Under the direction of the unknown Alessandro Lucidi, the film welcomes back the ex-bimbo of hundreds of unglorious comedies, Daniela Poggi (*TRE SOTTO IL LENZUOLO, I CAMIONISTI*). A lingerie model is held prisoner, beaten and raped in her cottage by a psychopathic maniac armed with a knife. Comatose boring stuff, except, of course, for the scenes where we see Daniela naked. *FATAL FRAMES-FOTOGRAMMI MORTALI* was

announced as the biggest Italian production of 1993. The cast was simply great, a sort of mega-crossover between the Italian stars of yesterday (Ugo Pagliani, Rossano Brazzi, Alida Valli) and the American B-movie stars of today (Rick Gianasi of SGT.KABUKIMAN N.Y.P.D.-fame, Linnea Quigley and also cameos from Donald Pleasence and Angus Scrimm). Problem is that, at the moment, the shooting of the movie has stopped. The production's lacking funds, Rick Gianasi complains that he doesn't want to come back in Italy again to take up his role. Even the wizard of the SPFX, Steve Johnson, called in with his excellent troupe to do a "gross job", hasn't been paid at all! And look who's the director of FATAL FRAMES: Alberto Festa, an ex-musician and videoclip maker, who's totally unexperienced in horror films. His debut movie, GIPSY ANGEL, a musical fantasy set in Ibiza, has been seen by very few people in Italy, simply because it hasn't been distributed. One thing can be said in defence of Festa: don't criticize his style, if you've enjoyed Dario Piana's SOTTO IL VESTITO NIENTE 2 aka NOTHING UNDERNEATH (1988). FATAL FRAMES will be, if we ever see it completed, a videoclip running 90 minutes. Take it or leave the screening room, please.

The biggest hopes for 1994 are placed in Michele Soavi, who in these days is at work editing his

latest effort, DELLAMORTE DELLAMORE (no English title yet, it's a family name anyway) (The film has already been released and got good criticism at the Cannes festival, ML). Adapted from the novel by Tiziano Sclavi, the creator of the notorious comic book character "Dylan Dog", DELLAMORTE DELLAMORE (same initials: DD) will see Rupert Everett in the role of a graveyard keeper battling some voracious zombies. Michele promises blood, as well as humour. We're expecting DELLAMORTE DELLAMORE for a quick theatrical release in March.

Also, released soon in Italy is the new chiller thriller by Pupi Avati, L'AMICO DI FAMIGLIA (THE FRIEND OF FAMILY). Sorry to disappoint you, guys, but the movie has been shot in Iowa, so it has the look of an average American film... The plot concerns a TV anchorman dealing with the standard maniac.

Later in 1994, we'll also see another Avati production, shot back to back in Iowa with L'AMICO. The movie, titled LA STANZA ACCANTO (THE ROOM NEARBY) is directed by Fabrizio Laurenti. No news on the plot, I'll keep you informed anyway as soon as possible.

Massimo F. Lavagnini

ARCHITECT OF HORROR

An interview with GIANETTO DI ROSSI by Massimo F. Lavagnini

When Lucio Fulci hit the jackpot in 1979 with his infamous ZOMBI 2, he owed a big deal of the success to Gianetto De Rossi, the FX wizard who bombarded the unsuspecting viewers with outbursts of shocking and sickening gore. Consequently, they teamed up and in a short period made history with a series of gore classics that crossed the line between a sort of abattoir-poetry and the almost metaphysical atmosphere of Italian fantasy films.

Though De Rossi (born on the 8th of August 1942 near Rome) has stated that Fulci's films would have been much better if the director had toned down the gore, films like CITY OF THE LIVING DEAD (1980), HOUSE BY THE CEMETERY (1981) and THE BEYOND (1981) still stand tall as the European answers to the invasion of American splatter pictures, initiated by the phenomenal success of DAWN OF THE DEAD (1978). In this respect, Romero's film is incorrectly stated as the first film to portray an almost endless succession of gruesome zombie behaviour in all its graphic glory. In 1974, De Rossi collaborated with Spanish director Jorge Grau on the classic THE LIVING DEAD AT THE MANCHESTER MORGUE. This

movie, though not as hysterical as Romero's, did show some very gory moments which predated the effects that made American FX expert Tom Savini DAWN's biggest star. Now that special effects have become at least as important as a film's plot (if there is one to decipher after all) in modern horror cinema, and guys like Steve Johnson, Screaming Mad George & Sergio Stivaletti can be called the heirs of Savini & De Rossi, it's nice to take a trip down memory lane and have a chat with one of the grandpa's of gore. (ML)

How did you get involved in making special effects for cinema?

I began with simple "maquillages". Then one day I decided to put myself to the test with something more difficult. Guess I like to feel my heartbeat raising when I'm working on something. Anyway, make-up art has always been in the blood of my family: my father before me, even if he wasn't interested in SPFX, and my grandpa, Camillo, before him. Do you know that my grandpa is mentioned in several cinema books as actor and director? We're talking about 1908 now!

*Dead dudes recite poetry in THE LIVING DEAD AT THE MANCHESTER MORGUE
(Gianetto, how did you make up that guy on the right?)*

How did you make that wonderful drill effect in CITY OF THE LIVING DEAD?

It was quite simple. In the first shot, the drill perforates a false cheek, with fake blood spurting. Then, for the other shots I used for the drill a receding bit.

What about the sequence of the sulphuric acid on the face in THE BEYOND?

Oh, that was particularly good! For that effect, I wanted to do something less traditional than

Which was your first movie as a make-up man?

Hmmm, let's see... It was LA CONTESSA AZZURRA (1960), directed by Claudio Gora. Then I made CLEOPATRA. I remember it was fun helping my father on the set – at the time, I was just his assistant – making up the "stone-men" and the dwarfs disguised as zebras.

Let's talk about the movies that made you internationally famous. How's working with Lucio Fulci?

Lucio is an extremely intelligent person, a giddy fellow, also very well-cultured. He knows everything about cinema, and knows how to do it. His films may not be all perfect, but who makes perfect films all the time? Lucio's biggest ability is to succeed in incorporating every single idea coming from his collaborators.

Can you tell us something on the "making of" ZOMBI 2?

I'm particularly proud of the deformed look of the zombies, because it was made just of clay. There wasn't time to do moulds, because everyday we had different extras. So, I had to depend upon my capabilities of improvisation. That's what makes us Italians so special! Also the splinter-in-the-eye idea was mine, I think it still has a good impact.

melting the usual fake head of wax with heat. I found out that if you pour real sulphuric acid on the clay, it fries and burns out, but it doesn't melt. So, I took the mould of the face of the actor and I stuffed it with clay. Then, I took off the external "shell" of the mould, obtaining a fake head made of dry clay. After that, I simply made up the head with tempera (you can't use foundation cream on the clay), and... uh, I was particularly lucky, because the tempera, coming into contact with the acid, made a strange reaction that gave the head that great purple look.

Do you have any anecdote on Jorge Grau's LIVING DEAD AT MANCHESTER MORGUE?

I have a very funny story to tell: there was a sequence where an old zombie lady is shot in the head. We repeated the effect many times, because her hair didn't want to stand on end. So (laughs) we decided to increase the charge... The effect worked, but the poor lady was almost killed for real! In another sequence, the zombies had to eat human eyes, made from hardboiled eggs with the painted iris. To give the idea of the filaments of the eyeball, I used...cotton! So, these three poor zombies had to eat everything without turning their nose up, even...heh, some entrails which had gone sour!!!

In 1976, you did Fellini's CASANOVA.

Yes, I made up Donald Sutherland. I had met him

on the set of Bertolucci's NOVECENTO, then we became good friends.

How was it to work with Fellini?

I think he had a superb visual talent. My feeling is that, in most of his films, he repeated himself. A genius to respect, even if, recently, the big audience seemed not to understand him anymore.

You also worked with one of the most acclaimed Hollywood directors, James Cameron.

Yes, on the set of PIRANHA 2. At the time, he wasn't a very good director. I don't know why, he always seemed in contrast with the troupe and with the producer, Ovidio Assonitis. He was extremely talented in drawing. The difference between the James Cameron of PIRANHA 2 and the Cameron of TERMINATOR 2 is, obviously, explained by the budget. It's the budget which allows you to bring out your best qualities.

You also did the make-up on RAMBO 3...

You mean that effect where Stallone heals up the wound with the gun powder! For Sly, I built a fake waist one centimetre thick, protected at the inside with a layer of asbestos. We poured real gun powder in a little canal hollowed into the waist, then we fired the powder. The final result was a flare-up on both sides of Sly's body!

How is your relationship with Carlo Rambaldi, since you worked together in DUNE.

We're on good terms. I respect a man who won three Oscar prizes.

Tell us something about your directorial debut.

It happened after I

A notorious moment from ZOMBI 2: Olga Karlatos as lunchmeat

made the FX for Fabrizio de Angelis' KILLER CROCODILE. We were at Santo Domingo. For that low-budget movie, I had built a giant croc which, honestly, I think had a wonderful muzzle, but when he moves, you can surely see it's fake... Anyway, Fabrizio offered me to direct a sequel back-to-back. I agreed. I only have to blame myself for that I've accepted to do that movie. We shot KILLER CROCODILE 2 in four weeks, a time too short. I knew it would have never been released theatrically. Then I made CYBORG IL GUERRIERO D'ACCIAIO.

Ania Pieroni is about to lose her head in THE HOUSE BY THE CEMETERY

Another bad movie...

It's really bad, I admit it. It's my fault, but I wanted to do a movie completely different! Fabrizio de Angelis added to the original title of the script, CYBORG, the subtitle THE STEEL WARRIOR. This is what I call teasing the spectators!

What about your third movie as a director, TAMMY?

It's a fairy tale. The movie tells the story of two animals of a rare species who live on an island. The puppy is lost, his mother and a little human child try to save him.

Why hasn't TAMMY, which I know was completed two years ago, been released yet?

For technical and economical reasons... I won't say more.

Why did you do this fairy tale, instead of making a new horror film?

It's a bad time for horror cinema. But maybe you can submit my project to the magazines to which you contribute. Why don't we do a horror film sponsored by magazines?

Did you hear that guys?! (Our checks are in the mail! Ed.)

JACHTVERHALEN À LA ZAROFF

"The world is made up of two classes – the hunters and the hunted", zo luidt het credo van Rainsford, de Amerikaanse sportjager die in Richard Connell's korte verhaal "The Most Dangerous Game" per ongeluk verzeild raakt op een afgelegen Caraïbisch eiland, dat het jachtgebied van generaal Zaroff blijkt te zijn. Verveeld door het jagen op grof wild, heeft deze Russische aristocraat de jacht geopend op iets geraffineerdere: ongevederde, maar met rede begaafde tweevoeters. Wanneer Rainsford categorisch blijft weigeren om als jager met Zaroff een partijtje jacht te spelen, ziet hij zich gedwongen de omgekeerde rol, die van jachttrofee in spe, te accepteren. (1)

In 1932 regisseerden Ernest B. Schoedsack en Irving Pichel de eerste filmbewerking van "The Most Dangerous Game". Hun THE MOST DANGEROUS GAME (alternatieve titel: THE HOUNDS OF ZAROFF), gedeeltelijk gedraaid op

sets die later voor KING KONG zouden worden gebruikt, en met Leslie Banks in de rol van de sadistische aforismen debiterende graaf Zaroff, staat als klassieke griezelfilm te boek. Inmiddels zijn er tal van andere adaptaties gemaakt, waaronder zulke horrotische obscuriosa als LA COMTESSE PERVERSE en LES WEEKENDS MALEFIQUES DE COMTE ZAROFF.

Begin jaren '70 maakte Jess Franco (onder het pseudoniem Clifford Brown) in gejaagd tempo een partij films voor producent Robert de Nesle. Enkele daarvan zijn welbeschouwd dubbelrolprenten: ze bestaan in een eerste, scabreuze versie en in een latere, obscene versie. Dat geldt bijvoorbeeld voor LA COMTESSE PERVERSE. Oorspronkelijk in 1973 tot stand gekomen, werd deze film vervolgens gelardeerd met extra naaktscènes en in 1975 onder de titel LES CROQUEUSES uitgebracht. Om verwarring te bevorderen heet laatstgenoemde film op video (in het Franse taalgebied gedistribueerd door o.a. Budget Vidéo) weer LA COMTESSE PERVERSE.

Martine Azencot in 7 FEMMES POUR UN SADIQUE

Via het stelletje libertijnen met wie zij een ménage à trois aangaat, wordt een jonge toeriste (Lina Romay) geïntroduceerd bij graaf en gravin Zaroff (gespeeld door respectievelijk Howard Vernon en Alice Arno). Al spoedig dreigt zij aan den lijve te ondervinden dat dit adellijke duo zich op een dubbelzinnige manier aan vleselijke lusten pleegt over te geven.

LA COMTESSE PERVERSE

is een grillige film. Evenals de filmmuziek vertoont de mise-en-scène abrupte modulaties van luchtig naar grimmig, naar landerig, naar jachtig en zo verder. Het geheel is daardoor dermate ongelijkmatig dat de compositie als een potpourri van intermezzi overkomt. Tussen de atmosferische storingen door kent de film evenwel ook afzonderlijke scènes en sequenties die er de stemming in brengen. De architectuur van huize Zaroff is op zich al goed voor indrukwekkende beelden. De wijze waarop de bewoners ervan in beeld worden gebracht, is zelf een suggestieve demonstratie van hun excentrieke kijk op naastenliefde. Het zijn vooral zulke momenten die Franco's exercitie in zwarte humor bezienswaardig maken.

Lemoine als acteur in Silvio Amadio's *LA VENDETTA DEL MASCHERA DI FERRO* (1960)

Michel Lemoine figureerde in de jaren '60 onder meer in films van Mario Bava, Antonio Margheriti en, jawel, Jess Franco. Na z'n regie-debuut *WIE KURZ IST DIE ZEIT ZU LIEBEN* ('69) maakte hij verscheidene films waarin de loop van de gebeurtenissen wordt gedomineerd door erotische verwickelingen. Hoewel het ook in *LES WEEKENDS MALEFIQUES DE COMTE ZAROFF* (alternatieve titel: *SEPT FEMMES POUR UN SADIQUE*) niet aan blotigheid ontbreekt, wordt deze film als een exemplaar van de horribele soort geafficheerd. Volgens de inlay van het Frans-Belgische videolabel Spectrum gaat het zelfs om de winnaar van de gouden medaille van het internationale festival van de fantastische film te Sitges anno 1977.

weinig présence om een personage tot een persoon te ontwikkelen. Ook in andere opzichten mist de film de kwaliteit om uit te stijgen boven het niveau van door-de-weeks routinewerk.

(1) "The Most Dangerous Game" werd sinds 1924 meer dan eens gebundeld. Het verhaal van Connell is waarschijnlijk nog het meest toegankelijk in de door Alfred Hitchcock samengestelde *13 More Stories They Wouldn't Let Me Do On TV* (New York: Dell Publishing Co., Inc, 1957. Vele herdrukken; ook in Nederlandse vertaling)

Sietze St. Nicolaas

OPEN WIDE... Divinity

Just when you thought it was safe to walk the streets. DIVINITY Magazine returns to assault your senses and violate your psyche.

Volume Two Number Three includes:

The Adventures of Melinda Miel ... Joe Coleman's apocalyptic nightmares ... Richard Kern's erotic photographs ... Body Piercing zombie girls ... Pleasure In Restraint with The Genitorturers ... Sexy Girls And Sexy Guns ... porno extremities ... Pierre Molinier ... and absolutely *the* coolest films, music, print, nightlife and culture in the world.

WITH 80 FUN-PACKED PAGES!!!

Yet another highly desirable delicacy, you can surrender to the latest DIVINITY for a mere £4.50, post-paid (£5.00 Europe, £6.00 elsewhere), payable to DIVINE PRESS. No foreign cheques accepted - overseas customers send Eurocheque, IMO or cash (UK sterling/US dollars). Please allow 28 days for delivery. Suitable for adults only - age statement required.

DIVINE PRESS, P.O. BOX 108, STOCKPORT, CHESHIRE, SK1 4DD, ENGLAND

IN THE BLOOD

KRAMER VS KRAMER said one of the policemen, after having watched a discussion between police officer Andy Lau and his street walking policeman father (maybe I should call him a Chinese Bobby). Like the American highclass (boring) drama, the description of the relationship between father and son is the big letdown in this messy movie. The script is boring and weak, the direction is unsure (Andy Lau can't compete with Danny Lee's directing debut DRLAMB) and none of the characters is interesting enough to care about.

After a whole hour of pointless discussions and silly Chinese comedy, the plot goes straight and the viewer can sit back in order to enjoy a hardhitting police thriller. The change of direction is marvellous because earlier the main characters were discussing honourable police work, the size of police uniforms and the ways of living!

Chinese comedies are too silly for me and the humour is unfounded but I love their thrillers. So after surviving the first hour, IN THE BLOOD changes to a rising, no-nonsense thriller! It deals with the capture and imprisonment of a famous drugdealer who cheats his girlfriend and digs his own grave (you have to see her revenge in order to believe it!). Nevertheless, only a few action sequences are great, but secretly they show a contempt for police work in general because all the characters are acting like idiots and nobody is shocked after seeing Andy Lau being killed in action (I'm surprised he worked 10 years ago as a police officer. In a John Woo or Ringo Lam film he surely wouldn't survive the first ten seconds!)

IN THE BLOOD is another film for the die-hard Hong Kong fans (maybe a few Andy Lau lovers like to get their collection complete, but I recommend to rather buy a poster

of the movie instead of suffering your way through the script).

This is definitely one of the weakest Andy Lau movies I've seen and I'm sorry to say that he has also directed it... We all make mistakes!

PASSIONATE KILLING IN THE DREAM

PASSIONATE KILLING IN THE DREAM is Hong Kong's answer to THE EYES OF LAURA MARS, the boring highfashion thriller starring Faye Dunaway, only remembered by fans because of the John Carpenter script...

Sha Sha Lee is a young photodesigner, who experiences flashbacks of a killer, who first tries to dominate women and then kills them in a gruesome way. At first the viewer is lured to believe that after a demoralized defeat in a boxing match something snapped in this killer, BUT in the last few minutes we are shown in visions the real reason. Sha Sha tries to inform the police, but they act like coming straight out of the comic relief department, e.g. nothing helps. With her new boyfriend she tries to find the killer, and the killer tries to find her...

PASSIONATE KILLING is a welldrawn oldfashioned thriller, containing the right balance between violence and character development. The viewer can care for the victims with the exception of Sha Sha. More than once she demonstrated her superior kung-fu against bikers and triadmembers, so we know: nothing can really happen to her. The only way to change her into a possible victim is to cheat a little. Yes, this intelligent woman has to depend on her new boyfriend... And there we have the final fight which is unbelievably bloody and comes without any logic. After two sleeping pills, Sha Sha is unable to fight with full power (adrenalin?) but after 85 minutes of highfashion

models (thank God, no Joe D'Amato on the set), the beautiful Michiko Nikyo as Sha Sha, a couple fights and most important a classic musicscore, everything turns alright. Rent this movie if you like to see something that does not insult your intelligence and keeps your eyes very happy.

A SERIOUS SHOCK: YES MADAM '92/ DRAGON FORCE

What should I write on an action thriller starring Moon Lee, Cynthia Khan and Yukari Oshima? First, the English title is misleading; the film has nothing to do with the YES MADAM (aka IN THE LINE OF DUTY) series, starring first Michelle Khan and later Cynthia Khan. Like FORBIDDEN ARSENAL the film is grittier and harsher, the performance of all three lead actresses are the most impressive part of the film. It could have been one of their best movies, but regrettably the ambitious plot sinks under the lack of money. The film is flatly directed and the script's a mixture of silly comedy and a high octane "woman's revenge" plot. Police officer Moon Lee is dumped by her superior and lover in favour of beautiful Cynthia Khan. After hearing that her lover will leave with his soon-to-be wife - Cynthia of course - to London, she destroys their home, kills her lover and knocks Khan unconscious. Lee confesses her crime to an officer who has a crush on her. He frames Khan, who escapes and allies with a car thief (played by Yukari Oshima in her most twisted role - she looks like a boy but is a caring mother who looks after her son and the gangmembers of her "family"). In a subplot, Oshima finds the father of her son with another woman and

kills both of them (however, I cannot confirm the killing because it is missing from the German tape but depending on several other zine reviews this killing must be a fact...?!). After the kidnapping of Oshima's son by Lee, both ladies fight it out with Lee in a warehouse (have you noticed that in Hong Kong warehouses get more film exposure this summer?!).

At first I was surprised watching an interesting thriller dealing with adultery and friendship, but the ending is a definitive letdown. I have

seen the final fight in hundreds of other thrillers - nothing new. But on the positive side, Yukari has never been more sympathetic and it is one of her biggest roles since years (ANGEL, KUNG FU WONDERCHILD). Cynthia Khan plays an adult woman (very rare in this kind of Hong Kong film, most of the time they're female fighting machines) who tries to get her life back on the track but fails in about every way. But Moon Lee outshines everyone else. She plays an immoral killer, who cracks under the pressure of letting her

lover go. It's nice to see her as a serious character which demands more than being a hardhitting police officer without any family and private life.

For fans of "lady-fighters" this film is a must-see but for the ones that try to discover Hong Kong cinema, they'd rather look for THE BRIDE WITH THE WHITE HAIR or ANGEL. A SERIOUS SHOCK is for die hard fans of Hong Kong cinema; who else would read this review anyway?!!

Thomas Harbach

Een van mijn favoriete westerns is THE WILD BUNCH van Sam Peckinpah uit 1969. De sfeer van die film wordt voor een groot gedeelte bepaald door de muziek. Nou zijn er natuurlijk altijd mensen die zeggen "muziek?... dat was me nou net niet opgevallen..." Dat is dan erg spijtig, want THE WILD BUNCH heeft een prachtige score gecomponeerd en gedirigeerd door niemand minder dan Jerry Fielding. Fieldings muziek is zo bijzonder omdat hij veel verschillende soorten instrumenten gebruikt. Natuurlijk een groot orkest met veel strijk- en blaasinstrumenten, maar ook accordeon, harmonica (niet als Morricone) en klassieke gitaar. Hij klinkt erg Mexicaans (je weet wel tortilla's, enchilada's, tequilla), echt dat je denkt laat ik die plaat eens gaan kopen, maar... Al enige jaren ben ik op zoek naar een LP van deze score, hij is ooit uitgegeven. Op een gegeven moment vond ik hem in Brussel bij "The Record Collector". Omgerekend was hij fl. 85,00. Nou wil ik nog wel eens gek doen maar toen dacht ik "vieze vuile oplichter", ik ga dat natuurlijk never nooit betalen. Kwaad ben ik die zaak uitgegaan en heb heel Brussel laten weten wat voor god vergeten klotestad het wel niet was (dat kan je daar gerust doen want ze doen toch

allemaal net of ze je niet verstaan...pardon...) Na een paar dagen had ik daar best wel een beetje spijt van, ik zou hem de volgende keer dan wel kopen. Toevallig kwam ik weer via een omweg in Brussel en ging op zoek naar die winkel. WAT, IS IE NET VERKOCHT?! Nu wist ik het zeker degene die hem voor mijn neus had weggekaapt moest natuurlijk een Belg zijn, want wees nou eerlijk, wie geeft er nou f 85,00 voor een LP uit. Dit heeft me best een tijdje dwars gezeten, maar ben ik blij dat ik die krakerige rot LP niet te pakken heb gekregen, na al die jaren is hij dan nu eindelijk (bijna niet te krijgen) op CD (screen classics SC-3-JF). Hij is echt vreselijk mooi gemasterd en het geluid is daarom subliem. Als je hem zou willen hebben kun je twee dingen doen, je kan je in Nederland laten oplichten door Cine-soundtrack service, daar hebben ze hem misschien voor ongeveer fl. 80,00. Je kunt ook gewoon even bellen met Tarantula records in Hamburg (00-39-40-353511), daar kun je hem voor ongeveer fl. 50,00 kopen dan krijg je gelijk hun catalogus met 4000 scores kado.

Rick de Vries

HINDU HORROR

AN INTRODUCTION TO HINDU CINEMA

Every country has its "factory of dreams". America has Hollywood, India has three Bollywoods, as Indians call their cine-industry, located in Bombay, Madras and Hyderabad. In 1993, the motion picture industry produced around 800 films, destined only for the home market of 850 million spectators. Television's penetration power is nearly non-existent in India; people prefer movies at the theatres, that's the explanation for an annual revenue of 350 million US dollars.

In a country with an elevated rate of illiteracy, also divided from the same language (the official dialects are 16, counting out English), ordinary people go to the movies to look for simple amusement.

Every film runs over two hours, often reaching three. The genres which people like best are tear-jerking melodramas or action flicks, in which good feelings are always triumphant. Inevitably, annoying popular songs are inserted in every film, so that we can assume that in India, "movie" is synonymous of "musical".

Nude scenes are forbidden because the Hindu religion considers them miseducative; up to a few years ago, even kisses were out of order, but as things are at present... (who invented Kamasutra, anyway?).

Many films are financed with the money of the mafia. Some actors are even more popular than politicians: Amitabh Bachchan, for example, childhood friend of Rajiv Gandhi, gave his support to the government during the recent insurrections in Bombay. But many other actors are as popular as Bachchan: Om Puri, the sexy Sridevi, Mithun Chakrabarty, Javed Khan... The more they're popular, the more they cost to the production. Their cachet can reach fifty percent of the whole budget.

Well, that's all for the introduction. In this column, I'll try to analyze some of the best 'n' wildest Hindu productions. I need to say that, on video as on the big screen, Indian films have no subtitles (sigh!), but sometimes actors use some English greetings. I have to warn you: when you're watching an Indian movie, it's not so easy to resist to the temptation to use the FFWD button of the VCR. But I assure you that, once that you'll be plunged deep into the Hindu culture, you may be considering to leave the HK cinema. Trying is believing.

100 DAYS (1991)

dir. Partho Ghosh; with: Jackie Shroff, Madhuri Dixit, Javed Jaffery, Laxmikant Berde.

Prediction is the motif of this Hindu masterpiece, which if it wasn't played by oriental actors could be a perfect Italian giallo.

Davie, the heroine, is gifted with innate ESP powers, which make her be the witness of a cruel murder committed by a black-dressed killer. The woman is positive: that murder still has to take place, maybe she can do something to stop it...

100 DAYS is a unique film. Partho Ghosh, the director, succeeds in melting the visionary style of Dario Argento with the plot of Lucio Fulci's THE PSYCHIC. The result is a masterly mixture of suspense, horror, kung-fu and even some very bad music, which unfortunately pulls down the rating as it's too much for the Western viewer.

Don't miss this one, it's an order.

AJOOBA KUDRAT KAA (1991) translated:
"Magnificent Guardian"

dir. Tulsi Ramsay & Shyam Ramsay; with: Hemant, Manjeet Kular, Deepak Parashar, Shagufta Ali.

0 (or ****, it depends...)

There's no doubt about it. Some crazy Indian producer must have seen YETI IL GIGANTE DEL XX SECOLO (1977, by Gianfranco Parolini) and, impressed, decided to do a carbon copy for the Hindu market. The plots of the two films are almost identical. The variant is that here the protagonist is a little girl, Sasha, who is kidnapped and taken to the mountains by a gang of crooks. Sasha escapes and, after a long walk, takes shelter in a cave, where she can take a nap. Awakened by strange noises, the child finds a big surprise... a shaggy monster two metres high, the Yeti in all his glory! Sasha screams in terror, but immediately she realizes that the big ape hasn't any crude intentions (nor sexual...), better still, he protects her from the crooks who have followed the footprints of the fugitive to the cave. On the stage, arrive the parents and the uncle of the child, who reluctantly has to part from the friendly Yeti.

But the delinquents don't give up, and this time

they abduct the poor giant, with the intention to make big bucks by selling him as a circus freak. Sasha will do her best to rescue the amazing being from a sad destiny; and the crooks, they'll be wiped out by a punitive expedition formed by the relatives of the child teaming up with the same yeti.

In balance between comic shit and an absolute masterpiece, AJOOBA is a must-see. The monster is a cross between the look of Mimmo Crao in Parolini's film and Ron Perlman of BEAUTY AND THE BEAST. The music score is simply fantastic so we can listen to wonderful songs such as... "I love you yeti"! Compliments to the composer, Ajit Singh, who even during the opening titles rips off a western soundtrack by Ennio Morricone, and then carries on with assorted plagiarism from Henry Mancini's STAR WARS theme!

Somebody should give an oscar of trash to the Ramsay bros!

AADMI AUR APSARA (1991) translated: "Bad People"

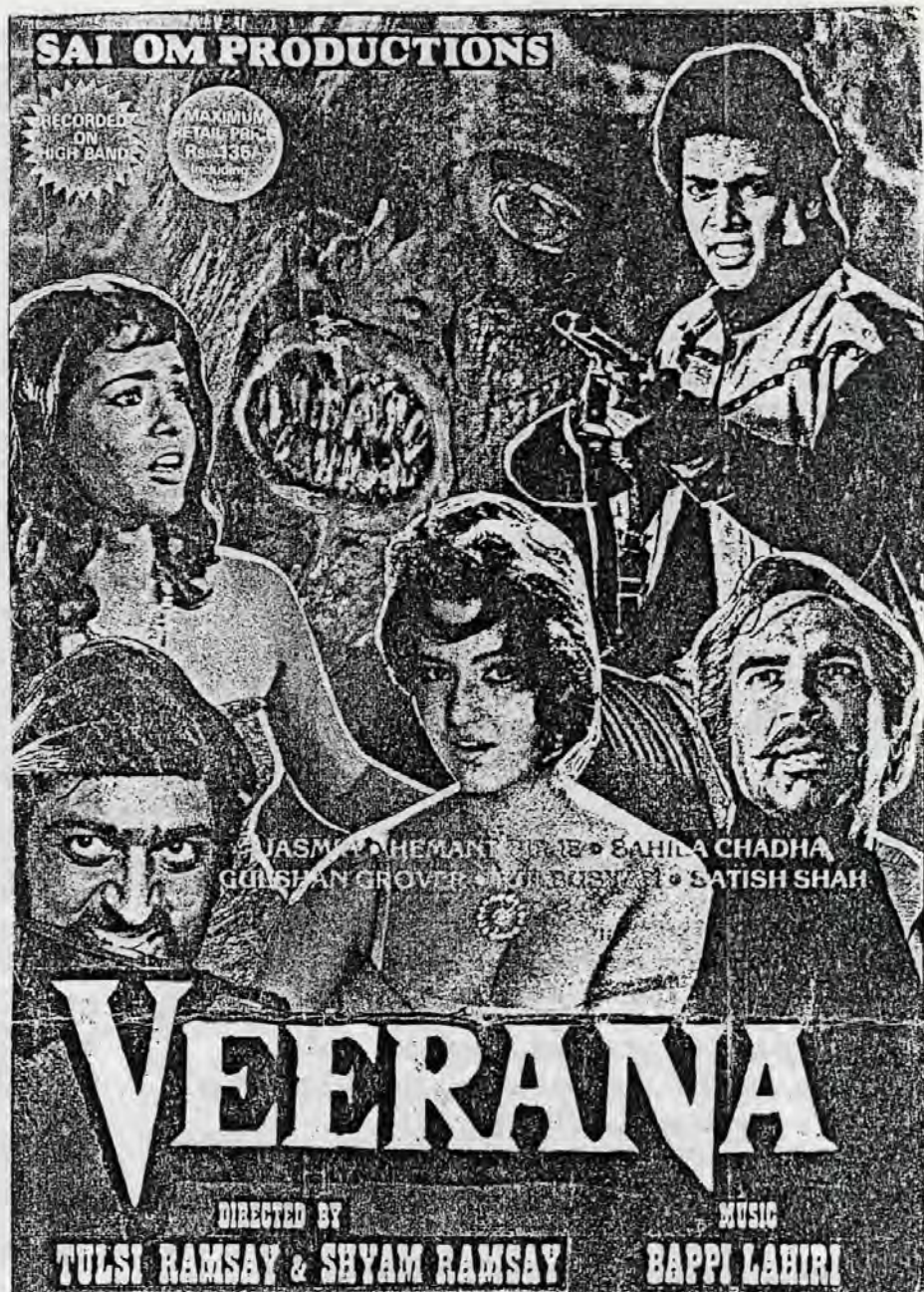
dir. K. Raghavendra Rao; with: Chiranjeevi, Sridevi, Amrish Puri.

A wonderful movie, which perfectly conjugates fantasy with comedy, action with a pinch of horror.

In a frozen brook, Radju finds a golden ring and decides to put it on. Actually, the jewel belongs to a goddess of the Indian pantheon, Hindraja, the Princess Of Light, who without her celestial seal can't come back to Heaven. The Princess has no choice: she must try to recover the ring, therefore she's made flesh on Earth. She appears in front of the sceptical Radju, who, being a kind hearted man, agrees to give hospitality to the beautiful stranger in his hut on the river. Everything seems to be going well: the friendship between the mortal and the goddess is on the point of turning into passion, when we come to know that Radju is in a war with some gangsters.

The powerful fighting techniques known by Radju save his from his first, violent clash with the criminals. And the bad dudes, unable to defeat the main man, decide to ask a necromancer for help...

Will our hero Radju come off better than his

enemy? Will he save his family and, especially, Hindraja, unable to defend herself without her ring?

An oriental fairy tale told with fluent European editing, AADMIL AUR APSARA shows a display of magnificent set-designs, good FX and many, spectacular action sequences of unexpected violence. It's the perfect passport that you need for Hindu cinema: welcome aboard.

VEERANA (1988) translated: "Dreadful"

dir. Tulsi Ramsay & Shyam Ramsay; with: Jasmin, Hemant Birje, Sahila Chadha, Gulshan Grover.

A vampire witch is killed by a fierce crowd, but the priest of a cult, devoted to the witch, succeeds in bringing her back to life. The sorcerer abducts a little girl and connects her soul to the witch's.

Several years later, we find Jasmin, grown up into a beautiful girl. She lives in a big house, together

with her uncle and some servants. In the meantime, horrible killings are taking place in the city; victims die torn to pieces, police is baffled.

Getting suspicious because of the strange behaviour of Jasmin, who sometimes speaks with a Pavarotti voice, her uncle decides to let her be examined by the family doctor. During a session of hypnotic regression, the terrible truth comes out: the gentle soul of Jasmin is overwhelmed by the malevolent spirit of the witch, who makes use of the body of the girl to kill the villagers, after having good sex with them!

Sexy star Jasmin gives the best of herself in this excellent cult trash, directed by the same Ramsay

brothers of AJOOBA KUDRAT KAA fame. The inspiring models are the THE EXORCIST, SUSPIRIA and even SATANIK; the soundtrack by Bappi Lahiri is grandiose (attention to the theme "Turu bye-bye") and the make-up FX of the vampire is very good.

The rating gets down because of a couple of quick inserts, one stolen from Carpenter's THE THING (a mangled dog) and one from Kaufman's INVASION OF THE BODY SNATCHERS (another dog, with a human face).

Massimo F. Lavagnini

PHANTASMAGORIA REVISITED

De Films van Jean Rollin – Deel 2

"A poet's immortality requires the immolation of Death"

Uit: Jean Cocteau's ORPHEE (1949).

In 1975 komt LEVRES DE SANG uit in een pijnlijk laag aantal bioscopen en krijgt een lauwe respons. De titel lijkt een verwijzing naar Harry Kūmel's prachtige LA ROUGE AUX LEVRES/DAUGHTERS OF DARKNESS (1971), een dromerige film over decadentie en vampirisme, die eveneens door het publiek slecht werd ontvangen ondanks de goede kritieken. De legende van de gravin Bathory, die in het bloed van maagden baadde om haar schoonheid te

behouden, werd door Kūmel verfilmd in een stijl die Rollin zonder meer heeft beïnvloed. Het komt dan ook als geen verrassing dat Rollin heeft verklaard ooit eens dit verhaal te willen verfilmen (met Brigitte Lahaie? Yes!). Maar op dit moment blijft Kūmel's adaptie, samen met Jorge Grau's zeer sinistere CEREMONIA SANGRIENTA (1972, met Ewa Aulin!), de beste. Maar hier houden de overeenkomsten op. Door grote problemen tijdens de produktie werd het Rollin onmogelijk gemaakt een film te maken die geheel aan zijn verwachtingen zou kunnen voldoen. Niettemin is het resultaat allerminst teleurstellend;

Rollin-buffs (ze bestaan!) beschouwen LEVRES DE SANG als zijn meest persoonlijke en lyrische film.

Wanneer Frederic (Jean-Loup Philippe) op een feestje een affiche van een kasteel ziet, verstijft hij. Weggedrukte herinneringen komen naar boven: als jongetje ontmoette hij in dat kasteel een jonge vrouw, wier gezicht zich in zijn binnenste heeft genesteld. Maar sindsdien heeft hij haar nooit meer gezien. Door melancholie bevangen staart hij naar de foto van de

Tweeling-vampirella's in verpleegstertenues kunnen alleen voorkomen in een Jean Rollin film, in dit geval LEVRES DE SANG

ruine. Frederic's dominante moeder (Nathalie Perrey) probeert zijn fixatie te doorbreken en doet zijn verhaal af als nonsens. Maar nadat Frederic tijdens een bioscoopbezoek (men vertoont Rollin's LE FRISSON DES VAMPIRES !) de jonge vrouw, gekleed in wit gewaad, ziet opduiken, is hij zeker van zijn zaak. De treurig ogende vrouw lokt hem naar een kerkhof, waar hij verdwaalt. Als Frederic een crypte opent, bevrijdt hij

daarmee een horde vampirella's die zich vervolgens door de straten van Parijs begeven. Na verwarrende avonturen in een nachtelijk Parijs komt de waarheid aan het licht: de vrouw die Frederic obsessief achtervolgt, blijkt een vampier...en zijn eigen zuster! Toen ze hun vader vermoordde, verdrong Frederic al zijn herinneringen. Maar hij wil niet luisteren naar de verhalen van zijn moeder over een vloek die op de familie zou rusten, en zo ontstaat opnieuw een familiair drama. De liefde tussen Frederic en zijn zus Jennifer (Annie Brilland) overstijgt de hen omringende tegenstand. Jennifer bijt haar broer in de nek en vervolgens stappen ze naakt in een grafkist op het strand. De zee voert hen weg, volgens Frederic naar een plaats waar niemand ze zal vinden. LEVRES DE SANG is een ingetogen film met een vertrouwd melancholiek verhaal en een sterke rol van de getergde Jean-Loup Philippe, die moet kiezen tussen een schandelijke daad en een obsessie voor zijn jeugdherinneringen. Zelfs wanneer hij ontdekt dat zijn fixatie zich richt op zijn eigen zuster, weerhoudt hem dat niet. Hij ontvangt haar beet passief – eindelijk zijn ze één. De wereld om hen heen houdt op te bestaan.

LEVRES DE SANG flopt en Rollin ziet zich genoodzaakt porno te gaan draaien om financieel het hoofd boven water te houden. Drie jaar lang maakt hij doorsnee porno (inderdaad, pompen of verzuipen), maar ontdekt wel een actrice die Rollin's drie volgende speelfilms met haar opvallende aanwezigheid zal opluisteren. Haar naam is Brigitte Lahaie en de eerste echte film die ze met Rollin maakt is LES RAISINS DE LA

One last caress in LES RAISINS DE LA MORT

MORT (1978). Na de teleurstellende resultaten van zijn vorige genrefilms mag het verbazing wekken dat Rollin wordt benaderd om een horrorfilm te maken met een tamelijk ruim budget. LES RAISINS moet een film worden in de trent van Jorge Grau's artistiek en financieel succesvolle THE LIVING DEAD AT THE MANCHESTER MORGUE (1975, in Nederland uitgebracht onder de fraaie titel LEVEND IN HET LIJKENHUIS). Dat betekent dus een film waarin ecologische problemen de oorzaak vormen voor een invasie van bloeddoerstige zombies. En Rollin's film is zeker gevuld met heftige gore-effecten (die zelfs overtuigend ogen), maar de regisseur weet toch zijn persoonlijke stempel op LES RAISINS te drukken.

Als gevolg van een overdadig gebruik van landbouwgif in een streek waar wijn wordt geproduceerd, veranderen de bewoners van een stel afgelegen dorpjes in moorddadige creaturen. Door een reeks onaangename toevalligheden (?) belandt Elisabeth (Marie-Georges Pascal) middenin de bergachtige streek, op zoek naar haar geliefde. Net als in Grau's film ademt het prachtige, verlaten landschap een onheilspellende sfeer. Elisabeth vervolgt wankelend haar weg en raakt van de ene absurd-morbide situatie in de andere. Er is een tragisch subplot over een blinde jonge vrouw die door de velden dwaalt, niet wetend dat de dorpen uitgestorven zijn. In een spektakulaire en gruwelijke scene wordt ze door haar vriend, krankzinnig geworden door de vergiftigde wijn, gekruisigd en vervolgens onthoofd. Maar de ware gruwel in deze scene

Miss FASCINATION herself, Brigitte Lahaie with scythe

ontstaat wanneer de man beseft wat hij doet: gek van verdriet neemt hij voor de laatste maal afscheid. En zo weet Rollin het in principe pathetische zombie-genre toch te doorspekken met emotie, waardoor *LES RAISINS* verwordt tot een weliswaar morbide maar ook aangrijpende film, een fascinerend verhaal over degeneratie (de zombies beseffen terdege dat ze fysiek en mentaal tenondergaan), ontaardend in een complete tragedie voor slachtoffers en daders. Brigitte Lahaie maakt een goed debuut en zet de eerste in een rij innemende vrouwen neer. Rollin had het goed te pakken, want in een ode aan Mario Bava's klassieker *BLACK SUNDAY* (1960) laat hij Lahaie opdagen in een nachtelijk decor, met twee dobermanns aan haar zijde. Let wel, in Bava's film liet actrice Barbara Steele niet als blijk van goede wil haar boezem aan de uit het lood geslagen acteurs zien. Uiteraard was zo'n volstrekt verantwoorde actie een peuleschil voor porno-starlet Lahaie. Tel bij dit alles nog de werkelijk diep ontroerende slotscenes, waarin Elisabeth in totale melancholie de ogen sluit voor een krankzinnige wereld, en de conclusie moet zijn dat *LES RAISINS DE LA MORT* een meer dan geslaagde film genoemd kan worden. Als

Romero's zombie-trilogie het intellect streelt, zoals meerdere malen is gesteld, dan doet Rollin's film dat met het gevoel en bereikt zo een eenzaam niveau. En, surprise, zo dachten meerdere mensen over dit werkje, want *LES RAISINS* werd een bescheiden succes. Zo kan Rollin het volgende jaar zijn vrije gang gaan en terugkeren naar zijn favoriete thema: vampirisme. De film heet *FASCINATION*, komt in 1980 uit en blijkt weer een eigenzinnige Rollin-cocktail van lyriek en erotiek. Ik besprak de film eerder in *C.O. #3*, dus raad geïnteresseerden aan die pagina's weer eens open te slaan. Toch kan ik me niet weerhouden nog te vermelden dat *FASCINATION* het meest indrukwekkende vrouwelijke duo (Lahaie en Franka Mai) toont en alleen op grond hiervan al uw rescensent gillend de gordijnen injaagt. *FASCINATION* blijkt een keerpunt in Rollin's carrière. De jaren '80 beginnen, een invasie van gore- en splatterfilms teistert de bioscopen en Rollin staat alleen. Hij maakt zijn films, maar ze worden meer dan ooit desperate kreten in een woestijn. Er is geen publiek meer voor zijn persoonlijke cinema, de fantastische film blaast zijn laatste adem uit en de distributeurs houden hun handen af van alles wat enigszins

naar het integere en fantastieke van onze zuiderburen riekt. Kortom: het definitieve einde van een filmisch tijdperk. (Perfecte illustratie van deze teloorgang is Riccardo Freda. Hij luidde de terugkeer van de Europese griezelfilm in met **I VAMPIRI** in 1956 en was daarmee Hammer voor. Vervolgens vierden Terence Fisher en Mario Bava triomfen. In 1980 maakt Freda zijn laatste film, **MURDER OBSESSION**, een opmerkelijk deprimerend testament. In datzelfde jaar blazen de heren Fisher en Bava hun laatste adem uit. De oude Freda, dik in de 80, leidt nu een teruggetrokken en verbitterd bestaan.)

LA NUIT DES TRAQUEES (1980) is Rollin's volgende film. De omgeving van een kernreactor is besmet geraakt, en de slachtoffers worden ondergebracht in een gebouw van een speciale organisatie. Elisabeth (Lahaie) weet te ontsnappen en ontmoet Robert (Alain Duclos). Doch hun liefde is vanaf het begin in zijn kern gedoemd: net als alle andere slachtoffers verliest ook Elisabeth haar emoties – haar hersenen zijn beschadigd door de straling en langzaam vergeet ze alles, totdat het ware niets intreedt en ze een gevoelloos hoopje mens is. De vergankelijkheid van de tijd: zonder herinnering is leven onmogelijk; Rollin's obsessies die de melancholische natuur van zijn films verklaren. De parallellen met **LES RAISINS DE LA MORT** zijn duidelijk: ook hier is er sprake van een ramp die de mens emotioneel doet afstompen. Het uitbeelden van wat dat proces bij de mens teweegbrengt is waar Rollin in is geïnteresseerd. **LA NUIT DES TRAQUEES** is dan ook zijn koudste film, zo kil als de gangen van het complex die bevolkt worden door de vegeterende slachtoffers die, en hier toont de film een waarlijk deprimerende visie, procesmatig worden verdoofd en verbrand. Maar ondanks alle kou, alle smart en de boodschap van een wereld die steeds gevoellozender wordt, brandt er net als in alle films van Rollin een vlam. De liefde triomfeert, al is het op het meest basale niveau, over de totale zinloosheid, die ruw wordt verbeeld door het onmenselijke personeel van de organisatie. Lahaie strompelt langzaam naar de horizon, gevolgd door Duclos die dodelijk is verwond door het personeel. Als laatste handeling kan ze hem nog de hand reiken. Zolang er nog een sprankje gevoel is bestaat er nog hoop voor de mensheid.

Zoals ik al zei neemt Rollin's carrière in het begin van de jaren '80 een belangrijke wending. De moeite waarmee geld voor projecten bij elkaar gesprokkeld moet worden gaat steeds zwaarder wegen. Eigenlijk is **LA MORTE VIVANTE** (1982) de enige film uit deze periode die aan de kwaliteit van zijn werk uit de jaren '70 herinnert. Het is een fraai werkje dat enigszins ontsierd wordt door heftige splatter-effecten. Centraal staat een sterke rol van Françoise Blanchard, die door chemische verontreiniging van haar graftombe uit

de dood opstaat. Ze gaat op zoek naar sporen uit haar verleden en belandt in een schitterend kasteel, waar haar hartsvriendin woont, die nog in diepe rouw is vanwege de dood van haar "wederhelft". Blanchard kan alleen blijven bestaan door het drinken van veel bloed – een uitgelezen mogelijkheid voor FX-man Benoit Lestang enkele uitzinnige effecten te creëren. Maar het voortleven temidden van allerlei prachtige herinneringen uit het verleden maakt het leven in het heden voor Blanchard tot iets ondraaglijks. Zo spoedt de film zich naar een uiterst bloeddorstige confrontatie tussen de levende dode en alles wat haar aan een leven voor de dood herinnert.

Verder maakt Rollin twee thrillers, **LES ECHAPPEES** (1981) en **LES TROTTOIRS DU BANGKOK** (1984), niemendalletjes die meteen na hun release in de anonimiteit verdwijnen. Het leven van een cineast kan keihard zijn, maar Rollin berust langzamerhand in de tegenslagen die zich telkens aandienen. Wat dat betreft siert het hem dat hij de humor inziet van de complete turkey **LE LAC DES MORTS VIVANTS** (1980). Aanvankelijk zou Jess Franco de regie van deze hem op het lijf geschreven lulkoek op zich nemen, maar hij vertrok plots met de noorderzon. (En in aanmerking genomen wat hij dat jaar verder uitvrat was dat zeker niet het gevolg van een aanval van goede smaak c.q. gezond verstand.) Rollin besloot de kruideniers van de Parijse produktiemaatschappij Eurocine – grootgrossiers in de meest dubieuze vormen van exploitatie – uit de brand te helpen. Het resultaat werd een werkelijk ongelooflijke film die gezien moet worden om het te geloven. Uit een meertje verschijnt zo nu en dan een legertje nazi-zombies (moffen zijn op alle fronten volhouders, dat wisten we) die zich opvallend

LES ECHAPPÉES

bloedeloos op vrijende paartjes storten. Rollin kan alleen een interessante film afleveren wanneer hij zelf aan het scenario heeft meegewerkt. En in dit geval verfilmde hij alleen een paar A4-tjes die voor een scenario moesten doorgaan. Daarom regisseerde hij onder het pseudoniem J.A. Lazer en begint tijdens interviews al te lachen wanneer iemand het woord LAC in de mond neemt.

Het moge duidelijk zijn dat Rollin aan een nieuwe uitdaging toe is. Daarom begint hij te schrijven en gelukkig zijn verschillende uitgevers bereid zijn werk uit te brengen. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en in de jaren '90 zien we Rollin terug in de filmwereld. Natuurlijk is het niet meer mogelijk knallers als LES DEMONIAQUES te maken, maar met relatief veel artistieke vrijheid en een redelijk budget valt er best nog wat te beleven. In 1991 regisseert Rollin PERDUES DANS NEW YORK, volgens hemzelf "a fantasy film for the TV market". Van een film is niet echt sprake; PERDUES is eerder een 52 minuten durende "Best of Jean Rollin"-compilatie – een verzameling beelden, momenten en schetsen die Rollin's dromen, invloeden en preoccupaties tonen. Via een aaneenschakeling van fragmenten verwijst de regisseur naar zijn grote liefde, de cinema. Met voice-overs van Rollin – regular Nathalie Perrey en de regisseur zelf, toont PERDUES flitsen van Frankrijk (het strand, het kerkhof), Rome (Cinécittá!) en New York. Twee jonge vrouwen zijn naar elkaar op zoek en overbruggen, net als de cinema dat kan, tijd en ruimte. PERDUES is een kruispunt, flarden gedachten en herinneringen ontmoeten elkaar in een ode aan het medium film. Het meisjespaar – "deux petites filles magiques" – fungeert als een doorgeefluik voor de meest uiteenlopende emoties. Rollin's vrouwen zijn zoals altijd prachtig. Hij schildert ze af als standbeelden, iconen, tegen een wereld die de hunne niet is. Rollin ziet de vrouw als een geheim dat men moet koesteren. PERDUES: een reis door Rollin's

universum, beginnend bij twee kleine meisjes die op een kerkhof spelen en bevriend raken. Het eindigt op het strand, als de bejaarde vrouwen terugblikken op hun leven. Maar dat is slechts een beeld, de herinnering gaat door en het verhaal is eeuwig, zoals Rollin in de prachtige slotminuten duidelijk maakt. Dan wordt het beeld zwart en hoort men het geluid van de eeuwige golfslag en de er overheen krijgende meeuwen. In de gedachte ziet men ze, hoog in de lucht. Met PERDUES DANS NEW YORK heeft Rollin zich weer eens ouderwets kunnen uitleven. Op niets verhullende wijze worden 's mans filmische invloeden getoond: in een documentaire-achtige scene passeren horden titels en namen de revue (zelfs Claude Miller's meesterwerk MORTELLE RANDONNEE wordt genoemd!) tegen een achtergrond van oude "Weird Tales" – achtige comics. Net als in Rollin's andere films bestaat er nauwelijks samenhang in de conventionele zin van het woord. Maar dat betekent allerm minst dat er van inhoudsloosheid sprake is. In tegendeel, Rollin verstrooit impressies en bijna archetypische beelden van schoonheid, waarmee de kijker aan de slag moet. Wanneer men de juiste kijkhouding heeft gevonden (neem de tijd!), richten de beelden zich naar de toeschouwer en ontstaat er een waar kleurenpalet aan emoties dat zijn weerga in de fantastische film niet kent. PERDUES was zonder twijfel een waardige afsluiting van Rollin's oeuvre geweest. Maar in 1993 maakt hij FEMME DANGEREUSE (ook bekend als KILLING CAR) waarmee hij zijn goede naam danig geweld aandoet. FEMME is een verhaal over een prachtige Aziatische vrouw die schijnbaar zonder reden de ene na de andere persoon ombrengt. Na enige tijd wordt duidelijk dat het om een wraakactie handelt (in welk verband de titel KILLING CAR meer op zijn plaats is). Wanneer de vrouw – de verrukkelijke Tiki Tsang – haar wraak heeft voltooid stort ze emotioneel in. De film kent enkele prachtige scenes, met begin en einde als uitschieters, maar het zeer lage budget werkt dit keer op geen enkel front in Rollin's voordeel: FEMME ziet eruit als een TV-film en heeft een veel te oppervlakkige sfeer. Door het gebrek aan Rollin's typische verheffende scenes ontstaat een onbestemde film die wel vult, maar niet lekker smaakt. En dat is erg jammer, omdat het scenario absoluut potentie heeft.

Maar laat ik dit verhaal niet op een negatieve manier afsluiten. Het Engelse videolabel Redemption Films heeft namelijk recentelijk enkele Rollin-films uitgebracht: LE FRISSON DES VAMPIRES, LA VAMPIRE NUE, REQUIEM POUR UN VAMPIRE, LA MORTE VIVANTE en LE VIOL DU VAMPIRE. Alle vijf zijn ze Engels gedubd en verkrijgbaar bij de betere plaat- en video-boer. (Ik weet niet of LA MORTE VIVANTE ongeknippt is uitgebracht door Redemption, dat

opereert vanuit Engeland.) De prints die Redemption heeft gebruikt zijn van uitstekende kwaliteit en de tapes zijn fraai verpakt. Helaas zijn andere Rollin-titels moeilijk verkrijgbaar. LES DEMONIAQUES en LA MORTE VIVANTE zijn zover ik weet de enige films die, met Nederlandse ondertitels en Frans gesproken, in Nederland zijn uitgebracht (door respectievelijk Video For Pleasure en Cinetheque). Voor de ware videojunk is een stad als Brussel in dit opzicht een openbaring: in allerlei filmwinkeltjes wordt een keur aan obscure titels aangeboden, en meestal voor een zacht prijsje. Je moet wel rekening houden met het feit dat alle films Frans gedubd zijn, en slechts in sommige gevallen Nederlandse ondertitels hebben. Maar met enige doortastendheid zijn de meeste films van Rollin wel te scoren. Zoals zo vaak geldt dat je voor je hobby veel over moet hebben. En als lezers geïnteresseerd zijn in enkele films van Jean Rollin, maar ze met geen mogelijkheid weten te vinden: schrijf me een briefje en we zullen zien wat we kunnen regelen. De bijzondere werkjes van deze bijzondere Franse cineast zijn te fraai om ongemerkt voorbij te laten gaan. Wie zijn buik vol heeft van het bedroevende niveau van het gros

van de nieuwe produkties – en ik weet dat ik zeker niet de enige ben – doet er goed aan zich te wagen aan Rollin. En naast de interesse die een nieuw label als Redemption in het werk van Rollin heeft, verschijnen er in de underground steeds meer publikaties over zijn werk. Voor zover er van een herwaardering gesproken kan worden – een herontdekking is het in ieder geval – hoop ik met dit stuk mijn steentje te hebben bijgedragen. Als er een heus boekwerk over Jess Franco kan worden uitgebracht (zie C.O. #5), dan wordt het tijd dat ook Jean Rollin geëerd wordt met een passende hommage. Volgens mij verdient hij dat niet alleen vanwege de kwaliteit van zijn werk, dat vele genrefilms doet verbleken tot foutgespelde schuttingwoorden, maar ook om de schaamteloos arrogante houding van de "echte film liefhebber" tegenover de fantastische film aan de kaak te stellen. Luchtfietserij? Misschien. Maar: the underground lives & le rêve continue!

Mike Lebbing

(Met wederom dank aan Sietze St. Nicolaas)

Rollin's mysterieuze heldinnen keren terug in de slotscenes van LES ECHAPPEES

ENTERING LOVE'S SECRET DOMAIN

the Jean Rollin interview Part 2

I heard you shot the zombie footage for Franco's A VIRGIN AMONG THE LIVING DEAD ?

That's possible. One day, Eurocine called me and said they needed a sequence with zombies in it. They asked me if I wanted to do it. It would take one day to shoot the sequence. I said yes, but I don't know what they did with the material. Later they told me it was in that Franco film, but I never saw it. They never told me for what film they would use it.

Your work is often compared to that of Jess Franco. What do you think of his work?

I think that when people compare us, it's for budgetary reasons. We shoot very fast with little money. But I think that's where all similarities end. I saw some of his films, the early ones like

distribue par

LE VIOL DU VAMPIRE

UN FILM écrit et réalisé par Jean ROLLIN
avec BERNARD LETROU SOLANGE PRADEL
JAQUELINE ZIEGER NICOLE ROMAIN

DR. ORLOFF. But some of his work is very confusing (laughs). One thing that irritates me is his constant use of the zoom lense, but that's my personal taste.

LEVRES DE SANG's main character, Jean-Loup Philippe, seems to share his obsessions with yours. Again, there are castles, the girls etcetera. He even goes to a cinema to watch LE FRISSON DES VAMPIRES! Do you agree when one says that LEVRES is your most personal picture?

Well, the script was certainly my most personal one, yes. But during the production we had enormous problems. The shooting was supposed to take four weeks. After one week one of the producers left, so we had a hole in the budget and had less time to finish the project. We had to cut things out of the script and replace some scenes. After all, the film is a bit bastard-like. But the original script is about a young man who suddenly remembers an adventure he had when he was a child, a story he had forgotten. He goes back to the place where he saw the young girl from that adventure and she's still there. I certainly think it's one of the best scripts I've written.

In your films you often show the fragile and tragic position of human beings. Their lives often end in tragedy. But do you have a negative outlook on life yourself?

That's a difficult question. I don't think I'm really a negative person. My films are more stories of love than horror, and dramatic images of passion are much stronger than a happy end. When I write, things come up automatically, I don't make any plans. My scripts and editing plans are in fact very precise, but when I start to shoot it never works out the way I had in mind. For example, I have a castle in my script, but the real castle is not like I had in mind: then I forget the script and start to improvise. The period of time between the writing of the script and the actual shooting of the film can be quite long, and in the meantime my vision may have changed. So, dramatic ends in my films are not always things I have reflected upon before. It just happens. Maybe a psychiatrist can tell me why. Me, I don't know (laughs). In fact, I have a friend who's a psycho-analyst. He wanted to interview me and watch a film. I showed him FASCINATION and he didn't believe what he was seeing. Then he told me that everything about me was in there...my first sexual experience, he told me everything! (laughs)

Do you think that the fantastic film is the best way

FASCINATION

to show your ideas?

Certainly. The French audience doesn't accept the juxtaposition of certain poetic images, but when you say...wait, I'll give you an example which I have used in my films and books: the clock, like passages from one universe to another, a bit like Cocteau's mirror (in *ORPHEE*, Ed.). The clock symbolizes a passage. So when you show a girl emerging from a clock, it's OK, the people will say it's a fantasy film (laughs). For some scenes in my films I had long negotiations with the producers. For *LE VIOL DU VAMPIRE* I had discussions with an American producer, Sam Selsky, with whom I worked for the first time. I showed a blind person who was bowling. He said "You can't show that, it's far too strange". Americans wouldn't accept it. So I said that if I could keep the scene, I'd shoot a scene with two naked girls for him. And that was OK (laughs). Each time I had to make a picture with scenes that would embarrass him, I had to negotiate for long hours.

LA ROSE DE FER was, artistically seen, without doubt your most daring project. Wasn't it a big disappointment when the film flopped at the box office?

Well, we had made quite some money with *REQUIEM POUR UN VAMPIRE*, which did pretty well. I wanted to make something different from the vampire films I had been doing for some years. One day we were on the countryside and went to Amiens, one of France's biggest cemeteries. We were walking by the wall and were wondering whether it was a castle or a cemetery, as it's really enormous. After a day of driving around it, we found a gateway. We went inside and started walking and saw surprise after surprise. Then night fell and we had to hurry to get out there. We searched frantically for the main road and luckily we found it.

So that's where the idea for the film was born.

Yes. After arriving in Paris, I told Sam Selsky I had an idea for a film: one place and two characters. I got the idea he wasn't interested so I quickly wrote a script and he got some money from a few Americans.

What about the budget?

It was not so cheap...We only shot at night. From the beginning we knew the picture wasn't going to be commercial at all and that it would play in a few selected theaters, arthouses so to say. We got mixed criticism. Today, the film is rarely screened in France but when it happens quite some people go to see it. So after all, the film has found an audience.

Mike Lebbing

(I would like to thank Oliver Kerkdijk, Norbert Moutier and of course Jean Rollin, for making this interview possible.)

Rollin's fascination for Asian beauty in KILLSTREET

JEAN ROLLIN FILMOGRAPHY

By Simon Smith

Proof-read by Jean Rollin himself!

AS DIRECTOR

1958
LES AMOURS JAUNES

Note: short film (12 min.)

1959
CIEL DE CUIVRE

Note: short film, not completed.

1962
L'ITINERAIRE MARIN

Note: feature-length, not completed (co-scenario: Marguerite Duras).

1964
VIVRE EN ESPAGNE

Note: short film (30 min.); documentary.

1965
LES PAYS LOINS

Note: short film (20 min.); science fiction.

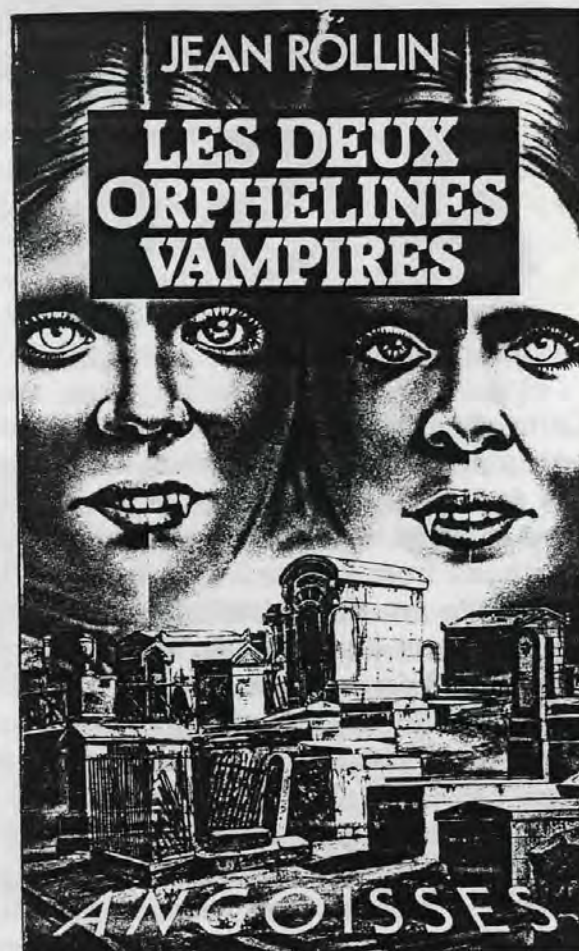
1967
LE VIOL DU VAMPIRE

Producer: Jean Rollin, Sam Selsky;

Script: Jean Rollin;

Camera: Guy Leblond, Antoine Harispe;

Editor: Jean-Denis Bonan;

Music: Yvon Gerault, Francois Tusques;

Cast: Solange Pradel, Ursule Pauly, Nicole Romain, Bernard Letrou, Olivier Martin;

Note: composed of *LE VIOL DU VAMPIRE* and *LES FEMMES VAMPIRES*. 8mm selections titled: *LA REINE DES VAMPIRES* and *UN MARIAGE CHEZ LES VAMPIRES*.

1969

LA VAMPIRE NUE

Aka: *La Vampira Nuda/ Die Nackten Vampire/ Das Lustschloss Der Grausamen Frauen;*

Producer/Script: Jean Rollin;

Camera: Jean-Jacques Renon, Michel Maiefis;

Music: Yvon Gerault, Francois Tusques;

Cast: Olivier Martin (Pierre Radamonte), Maurice Lemaitre (Georges Radamonte), Caroline Cartier (The Nude Vampire), Ly Letrong (Ly), Michel Delahaye (Grand Master), Cathy Tricot & Pony Tricot (George's Servants).

1970

LE FRISSON DES VAMPIRES

Aka: *Sex And The Vampire/ Vampire Thrills/ Sexual-Terror Der Entfesselten Vampire/ Love And The Vampire/ The Thrill Of The Vampire/ Shudder Of The Vampire/ Strange Things Happen At Night/ Violenza Da Una Vergina Nella Terra Dei Morti Viventi;*

Producer: Jacques Prayer, Jean Rollin;

Script: Jean Rollin;

Camera: Jean-Jacques Renon;

Editor: Olivier Gregoire;

Music: Groupe Acanthus;

Cast: Sandra Julien (Ise), Jean-Marie Durand (Antoine), Dominique (Isolde), Jacques Robiolles (2nd Vampire), Michel Delahaye (1st Vampire), Pony Tricot & Kuelan Herce (Servants), Nicole Nancel (Isabelle).

1971

REQUIEM POUR UN VAMPIRE

Aka: *Vierges Et Vampires/ Sex Vampires/ The Virgins And The Vampires/ Dungeon Of Terror/ The Crazy Vampire/ Caged Virgins;*

Producer: Jean Rollin, Sam Selsky;

Script: Jean Rollin;

Camera: Renan Polles;

Editor: Michel Patient;

Music: Pierre Raph;

Cast: Pony Castel (Marie), Mireille Dargent (Michele), Philippe Gaste (Frederic), Dominique (Erika), Louise Dhour (Louise), Michel Delasalle (The Vampire), Olivier Francois, Antoine Mausin, Dominique Toussaint (Les Barbares).

1972

LA ROSE DE FER

Aka: *La Nuit Du Cimetiere;*

Producer: Jean Rollin, Sam Selsky, Pierre Letovsky;

Script: Jean Rollin;

Camera: Jean-Jacques Renon;

Editor: Michel Patient;

Music: Pierre Raph;

Cast: Françoise Pascal, Pierre Dupont (= Hugues Quester), Mireille Dargent, Nathalie Perrey.

1973

JEUNES FILLES IMPUDIQUES

Aka: *Lusty Girls/ Lewd Young Girls;*

Producer: Les Films ABC, Avia Films;
Script: Nathalie Perrey;
Camera: Claude Becognee;
Music: Pierre Raph;
Cast: Joelle Coeur, Gilda Stark, Marie-Helene Regne, Willy Braque, Jean Rollin;
Note: directed under pseudonym Michel Gentil; porno.

LES DEMONIAQUES

Aka: Les Diablasses/ La Diablesse/ Deux Vierges Pour Satan/ L'Isola Delle Demoniache/ Tina La Naufrageuse Perverse/ Demoniacs/ Curse Of The Living Dead/ The Horrible Women;

Producer: Lionel Wallman;
Script: Jean Rollin;
Camera: Jean-Jacques Renon;
Editor: Michel Patient;
Music: Pierre Raph;
Cast: Joelle Coeur (Tina), Patricia Hermenier & Lieve Baekelmans (The Two Girls), John Rico (The Captain), Louise Dhour (La Patrone De L'Auberge), Isabelle Copejans, Mireille Dargent, Willy Braque;
Note: French/Belgian co-production.

1974

BACCHANALES SEXUELLES

Aka: Tout Le Monde Il En A Deux/ Fly Me The French Way;

Producer: Les Films, Nordia Films;
Script: Michel Gentil (Jean Rollin);
Camera: Claude Becognee;
Music: Rex Hilton;
Cast: Joelle Coeur, Marie-France Morel, Anne Brilland, Britt Anders, Willy Braque, Marie Castel;
Note: directed as Michel Gentil; porno.

1975

LEVRES DE SANG

Aka: Jennifer/ Lips Of Blood;

Producer: Jean-Marc Ghanassia;

Script: Jean Rollin;

Camera: Jean-Francois Robin;

Editor: Olivier Gregoire;

Music: Didier William Le Pauw;

Cast: Jean-Lou Philippe (Frederic), Annie Brilland (Jennifer), Serge Rollin (Frederic as Child), Nathalie Perrey (Mother), Willy Braque (The Killer), Paul Bisciglia (Psychiatrist), Pony Castel, Martine Grimaud (Photographer);

Note: contrary to rumours there is no hardcore version of this film.

PHANTASMES

Aka: Phantasmes Pornographiques/ Fantasmes/ Once Upon A Virgin/ The Seduction Of Amy;

Producer: Jean-Paul Bride, Jean Rollin;

Script: Jean Rollin;

Camera: Allinh;

Editor: Michel Patient;

Music: Didier William Le Pauw;

Cast: Mylene D'Antes (Ingrid), Rachel Mhas (Jane), Marlene Myller (Marie), Cathy Castel/ Pony Castel (Les Scoutes);

Note: includes porno segments.

DOUCE PENETRATIONS

Aka: La Romanciere Lubrique/ Introductions/ Sweet Penetrations/ Deep Penetration;

Producer: F.D.P.;

Script: Michel Gentil (Jean Rollin);

Cast: Tanya Bussolier, Charlie Schresner, Martine Grimaud, Pony Castel, Cathy Castel;

Note: directed as Michel Gentil; porno.

1976

LA COMTESSE IXE

Aka: La Comtesse X;

Producer: Impex Films, Nordia Films;

Script: Michel Gentil (Jean Rollin);

Editor: Olivier Gregoire;

Music: Didier William Le Pauw;

Cast: Rachel Mhas, Alban Ceray, Jackie D'Artois, Cyril Val, Cathy Castel;

Note: directed as M. Gentil; porno.

HARD PENETRATION

Aka: Deep Penetrations;

Script: Michel Gentil (Jean Rollin);

Camera: Georgy Fromentin, Bernard Dechet;

Editor: Bernard Honnore;

Music: Michel Roy;

Cast: Cathy Castel, Alban Ceray, Alain Richard, Jacques Marboeuf, Alain Rayband;

Note: directed as M. Gentil; porno.

Party time in FASCINATION

VIBRATIONS SEXUELLES

Aka: *Vibrations Sensuelles;*

Cast: Brigitte Lahaie, Alaban Ceray, Maude Carolle, Catherine Castel, Rachel Mhas;

Note: directed as M. Gentil; first film with Brigitte Lahaie; porno.

1977

SAUTE MOI DESSUS

Music: Paul Piot, Michel Roy;

Cast: Miriam Watteau, Patrick Lyonnet, Marilyn Chanaud, Jean-Paul Bride, Therese Barthel;

Note: directed as M. Gentil; porno.

LEVRES ENTROUVERTES

Aka: *Lèvres Entrouvertes Pour Sexe Chaud/ Monique Lèvres Entrouvertes;*

Music: Gary Sandeur;

Cast: Samantha, Charlie Schreiner, Cyril Val, Miriam Watteau, Maryline, Mica;

Note: directed as M. Gentil; porno.

POSITIONS DANOISES

Music: Dany Darras;

Cast: Willy Braque, Lisa Stophenberg, Maud Carole;

Note: directed as M. Gentil; porno.

DISCOSEX

Note: co-directed with Jean-Pierre Bouyxou; porno.

1978

LES RAISINS DE LA MORT

Aka: *Pesticide/ The Grapes Of Death/ Foltermühle Der Gefangenen Frauen/ Zombies Geschändete Frauen.*

Producer: Claude Guedj;

Script: Jean Rollin, Jean-Pierre Bouyxou;

Camera: Claude Becognee;

Editor: Christian Stoianovich, Dominique Saint-Cyr;

Music: Philippe Sissmann;

Cast: Marie-Georges Pascal (Elisabeth), Serge Marquand, Patricia Cartier, Brigitte Lahaie, Paul Bisciglia, Michel Herval.

1979

PENETRATIONS VICIEUSES

Camera: Pierre Fattori, Jean Fattori;

Music: Sonorinter;

Cast: Henri Lamotte, Orson Rosebud, Cyril Val, Cathy Stewart, Ingrid, Paulette Durond;

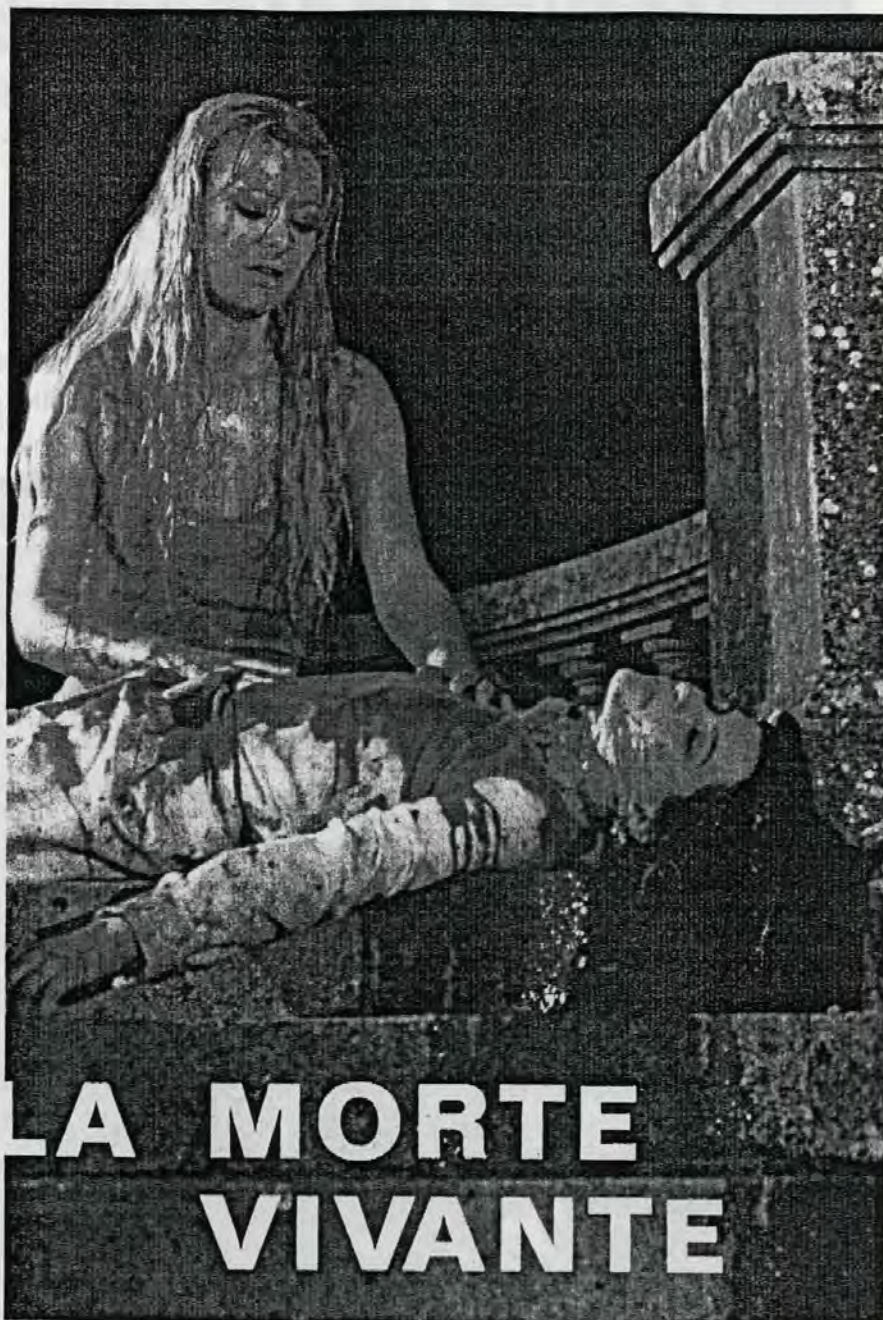
Note: directed as M. Gentil; porno.

INTRODUCTIONS PERVERSES

Camera: Pierre Fattori;

Music: Sonorinter;

Cast: Cyril Val, Valerie Martin, Dominique Aveline, Cathy Stewart, Sophie Dufflot;

Note: directed as M. Gentil; porno.

FASCINATION

Producer: Joe De Lara;
Script: Jean Rollin;
Camera: Georges Fromentin, Bordam Borkowsky;
Editor: Dominique Saint-Cyr;
Music: Philippe D'Aram;
Cast: Brigitte Lahaye (Eva), Jean-Marie Lemaire (Marc), Franka Mai (Elisabeth), Fanny Magier, Miriam Watteau.

Pretty, not so innocent: *FASCINATION*

1980

LA NUIT DES TRAQUEES

Producer: Jacques Roitfeld;
Script: Jean Rollin;
Camera: Jean-Claude Couty;
Editor: Gilbert Kikoine;
Music: Gary Sandeur;
Cast: Brigitte Lahaie (Elisabeth), Alain Duclos (Robert), Vincent Gardair, Dominique Journet;
Note: re-released in 1981 with two extra sequences as *FILLES TRAQUEES*.

EL LAGO DE LOS MUERTOS VIVIENTES/ LE LAC DES MORTS VIVANTS

Aka: *Zombie Lake/ Zombie's Lake;*

Producer: Daniel Leseœur;
Script: A.L. Mariaux;
Camera: Max Monteillet;
Music: Daniel White;
Cast: Howard Vernon, Pierre Escourrou, Anouchka, Anthony Mayans, Nadine Pascale, Yuri Rad;
Note: directed as J.A. Lazer, when Jess Franco quit the project; French-Spanish co-production.

1981

LES ECHAPPEES

Aka: *Fugue Mineure/ Les Meurtrieres/ A Couteaux Tirés/ Les Paumees De Petit Matin/ The Loser;*

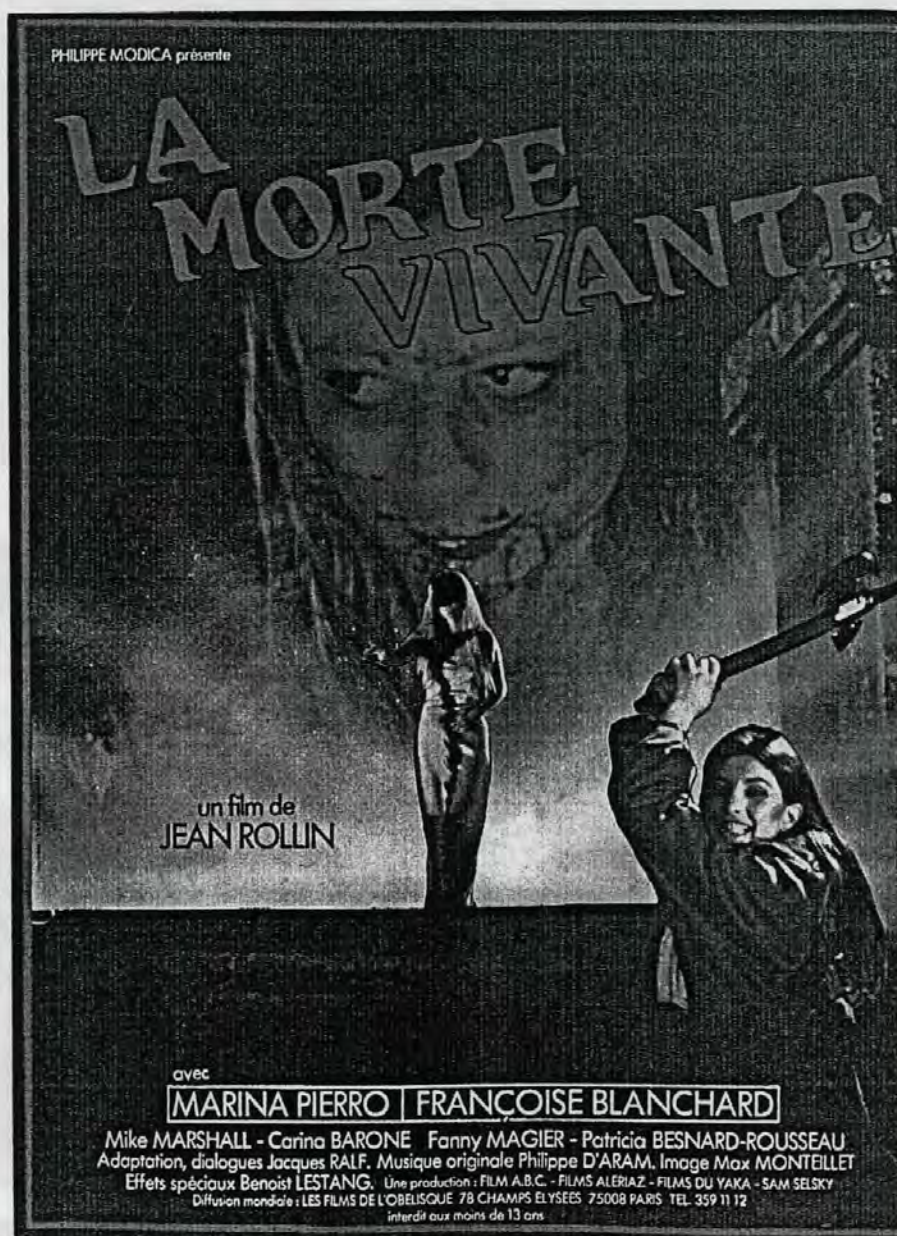
Producer: Monique Samarq;
Script: Jean Rollin;
Camera: Claude Becognee;
Music: Philippe D'Aram;
Cast: Laurence Dubas (Michele), Christiane Coppe (Marie), Mariane Vallio (Sophie), Brigitte Lahaie, Patrick Perror.

1982

LA MORTE VIVANTE

Aka: *The Living Dead Girl/ Scare - Dead Or Alive/ Scare/ Lady Dracula;*

Producer: Sam Selsky;
Script: Jean Rollin;

avec
MARINA PIERRO FRANÇOISE BLANCHARD

Mike MARSHALL - Carina BARONE - Fanny MAGIER - Patricia BESNARD-ROUSSEAU
Adaptation, dialogues Jacques RALF. Musique originale Philippe D'ARAM. Image Max MONTEILLET
Effets spéciaux Benoist LESTANG. Une production : FILM A.B.C. - FILMS ALERIAZ - FILMS DU YAKA - SAM SELSKY
Diffusion mondiale : LES FILMS DE L'OBELISQUE 78 CHAMPS ELYSEES 75008 PARIS TEL. 359 11 12
interdit aux moins de 13 ans

Camera: Max Monteillet;
Editor: Janette Kronesser;
Music: Philippe D'Aram;
Cast: Marina Pierro (Barbara), Francoise Blanchard (Catherine Valmonts),
Mike Marshall (Greg), Carina Barone, Fanny Magier (Jenny).

It's Yoko!!!

1984

LES TROTTOIRS DE BANGKOK

Aka: Bangkok Interdit/ Killstreet;

Script: Jean-Claude Benhamou;
Camera: Claude Becognee, Hubert Toyot;
Editor: Janette Kronegger;
Music: Georges Lartigau;
Cast: Yoko (Eva), Francoise Blanchard, Brigitte Borghese, Gerard Landry,
Jean-Paul Bride.

1985

NE PRENDS PAS LES POULETS POUR DES PIGEONS

Producer & Script: Jean-Claude Benhamou;
Camera: Quinto Albicocco;
Editor: Janette Kronegger;
Music: Alex Perdigon, Jean-Claude Benhamou;
Cast: Jean-Marie Vauclain (Lesourd), Jean-Claude Benhamou (Cellier), Popeck (Paul Le Pirate),
Michel Galabru (Commissaire Dufresne), Gerard Landry (Blanchard);
Note: directed as Michel Gentil.

1990

LA GRIFFE D'HORUS

Note: short video (5 min.); Rollin: "screentest for HARRY DIXON".

1991

PERDUES DANS NEW YORK

Script: Jean Rollin;
Camera: Max Monteillet;
Editor: Janette Kronegger;
Music: Philippe D'Aram;
Cast: Catherine Herengt, Catherine Levret, Nathalie Perrey, Marie Laurence;
Note: A French/ American TV-production (60 min.).

CHASING BARBARA

Aka: A La Poursuite De Barbara

Note: short film (20 min.)

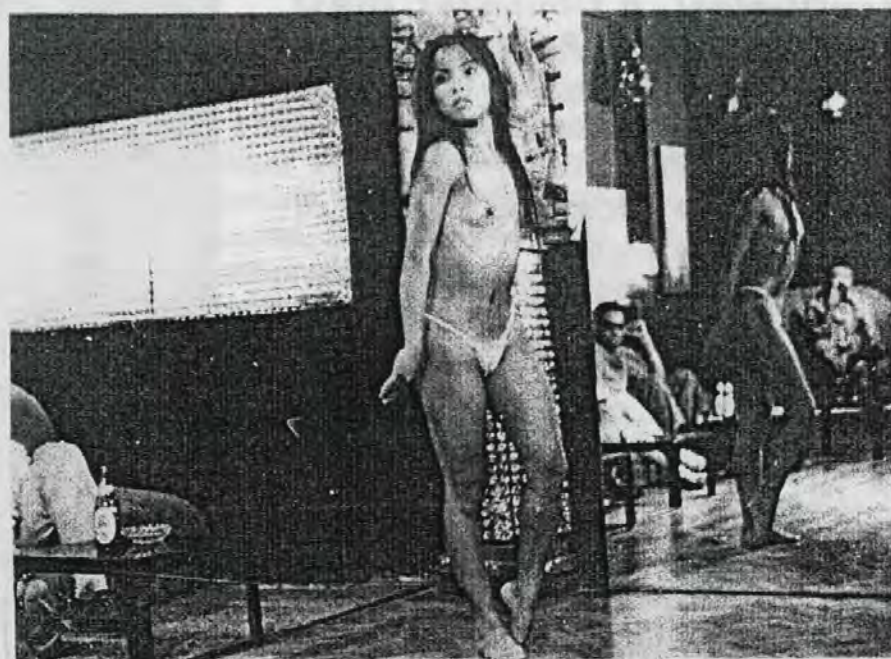
1993

FEMME DANGEREUSE

Aka: Killing Car

Script: Jean Rollin;
Camera: Max Monteillet;
Cast: Tiki Tsang, Bertrand Biget, Jean
Loup Philippe, Jean-Rene Gossard,
Frederique Haymann.

Next project: **L'AVENTURE DE HARRY
DIXON.**

Yoko's dance in LES TROTTOIRS DU BANGKOK

VARIOUS

1961

UN CHEVAL POUR DEUX

Assistent director:

Jean Rollin

Director:

Jean-Marc

Thibault.

1976

AMOURS COLLECTIVES

Supervision: Jean

Rollin;

Director:

Jean-Pierre

Bouyxou.

Jean Rollin during the making of PERDUES DANS NEW YORK

1978

ENTREZ VITE...VITE, JE MOUILLE

Producer: Jean Rollin;

Director: Jean-Pierre Bouyxou.

1987

EMANUELLE 6

Screenplay/ Additional scenes: Jean Rollin;

Director: Bruno Zincone.

1989

DROLES D'HISTOIRES: "CABINET PARTICULIER"

Screenplay: Jean Rollin;

Director: Philippe Gallard;

Note: an episode of the TV series.

AS ACTOR IN OTHER FILMS

NOTRE DAME DE PARIS (1957, Jean Delannoy)

CRIME ET CHATIMENT (1958, Georges Lampin)

LE SOURIRE VERTICAL (1973, Robert Lapoujade)

AMOURS COLLECTIVES (1976, Jean-Pierre Bouyxou)

ENTREZ VITE...VITE, JE MOUILLE (1979, Jean-Pierre Bouyxou)

HEMOPHILIA (Norbert Moutier)

TREPANATOR (Norbert Moutier)

LE PRINCE DES VAMPIRES (Thierry Racine)

SANGUINE (Pierre Patin)

TRISTESSE DES ANTHROPOPHAGES (J.D. Bonan)

LES ECHAPPEES

BOOKS/PUBLICATIONS

by Mike Lebbing

AUJOURD'HUI GASTON LEROUX

- essay on writer G. Leroux, in "MidiMinuit Fantastique", No.23 & 24, 1971.

LA NUIT DU CIMITIERE

- short story (later used for the script of LA ROSE DE FER) in "L'Impossible", No.11, May 1972.

UNE PETITE FILLE MAGIQUE

- novel, published by L'Hors Du Temps, 1988.

LES DEMOISELLES DE L'ETRANGE

- novel, Filipacchi, 1990.

ENFER PRIVÉ

- novel, NDLR, 1991.

LES DEUX ORPHELINES VAMPIRES

- novel, Fleuve Noir, 1993.

coming soon:

(all published by Fleuve Noir, "Collection Frayeur")

LE RETOUR DES DEUX ORPHELINES VAMPIRES

No.2: ANISSA

No.3: LES VOYAGEUSES

No.4: LES PILLARDES

BESTIALITÉ

- novel

LA STATUE DE CHAIR

- novel

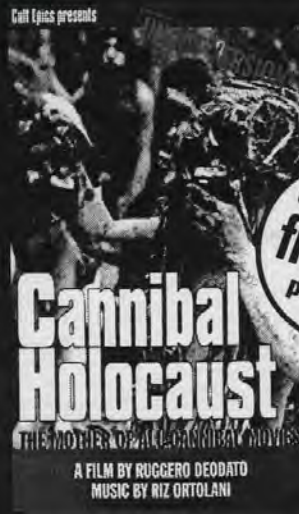
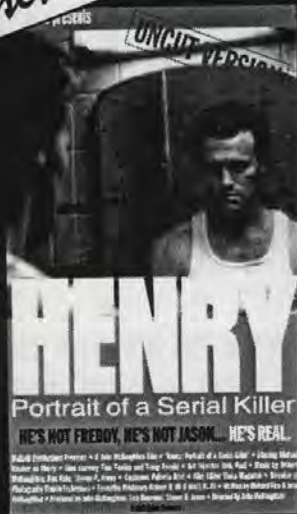
LA PETITE OGRESSE

- novel

Un grand merci à Jean pour les documents et son aide sur les articles!

CULT EPICS
presents

De controversieelste video's van de jaren negentig

KOOPVIDEO
fl 49,95
per stuk

HORROR/REALISME

HENRY is de Cult 'serial killer' film van de jaren 90
Huileringwekkend portret van massamoordenaar Henry Lee Lucas
Silence of the Lambs was fictie, dit is echt

CANNIBAL HOLOCAUST is de moeder der kannibalen films
Hoe ver gaat men op zoek naar steeds extremer nieuws
De meest gezochte en in veel landen verboden horrorfilm

Voor het eerst in de **ONGECENSUREERDE VERSIE** op video
Engels gesproken met Nederlandse ondertiteling

Waarschuwing: deze films zijn niet geschikt voor jongeren onder de 16

Distributie Benelux: Movies Select Video/ Polygram

VRAAG ER NU NAAR BIJ DE BETER GESELECTEERDE VIDEO-VERKOOP-WINKEL
OF BIJ DE CULT VIDEOTHEEK
AMSTEL 47, AMSTERDAM
verkoop & verhuur

Voor een uitgebreide geïllustreerde koopvideo catalogus, met
HORROR · SEXPLOITATIE · EROTIC · SCI FI · ASIAN · CULT-VIDEOS
schrijft u naar Cult Video Postorder,
postbus 55670, 1007 ND Amsterdam
(F10,- bijsluiten)

Cult Epics releases © 1994

De controversieelste films van de jaren '50

Erotic

KOOPVIDEO
fl 49,95
per stuk

Originele 35 mm kleurenfilm met Betty Page &
super-busty Tempest Storm op video

Originele 8mm z/w korte-films met pin-up
queen Betty Page op video

by IRVING KLAW

RAWHEAD REX

Clive Barker based the screenplay of this 1986 film on the short story of the same name from his collection *BOOKS OF BLOOD*. A farmer in Ireland, unwisely ploughing through a field on his land left undisturbed for many generations, moves a standing stone and by doing so releases a demon imprisoned alive under it since pre Christian times. (The demon, Rawhead, still haunts the collective racial memory of the hamlet; in one of the local chapel's stained glass windows his defeat by primitive magic is depicted, with the cryptic Latin inscription "Death walks fearing what he himself cannot become.")

As the liberated demon re-establishes his reign of terror, Christianity proves worse than useless against him. The ineffectual and narrow-minded priest goes to pieces when confronted by the embodiment of an evil far older than his religion, and his verger, Declan, an unstable individual (wonderfully overacted by Ronan Wilmot) for whom Christianity was evidently only a thin veneer covering his rampant paganism, promptly switches allegiance to worship his "true master". The police, in the best horror tradition, first disbelieve reports of the "monster" and are then convinced by events but completely powerless against it (especially after Rawhead recruits their chief on to his team). The only weapon effective against the demon is ancient earth magic, handily resurrected by an American scholar of neolithic archaeology (played by David Dukes) who just happens to be doing some research in the area at the time.

This is a pretty low-budget film, and at times it shows. Rawhead himself (Heinrich Von Schellendorf) looks like a cross between the Incredible Hulk, King Kong, and a grown-up version of the mutant baby from the early 70's schlocker *IT'S ALIVE* (his most impressive feature is his catlike retractable claws), although his knee-length boots, tattered black leather jerkin and breeches, and well-proportioned eight-foot physique make him a peculiarly macho demon! But even though the film doesn't boast spectacular effects, it still manages to impress.

Some of the more gruesome elements of the short story were (understandably) not included in the screenplay; a child being torn from her mother's arms and devoured before her horrified eyes; a policeman having his goolies casually ripped off by Rawhead; the archaeologist's son vomiting down the demon's throat as it bites the top of his head off. But the film nevertheless has its memorable scenes, with the unmistakable Clive

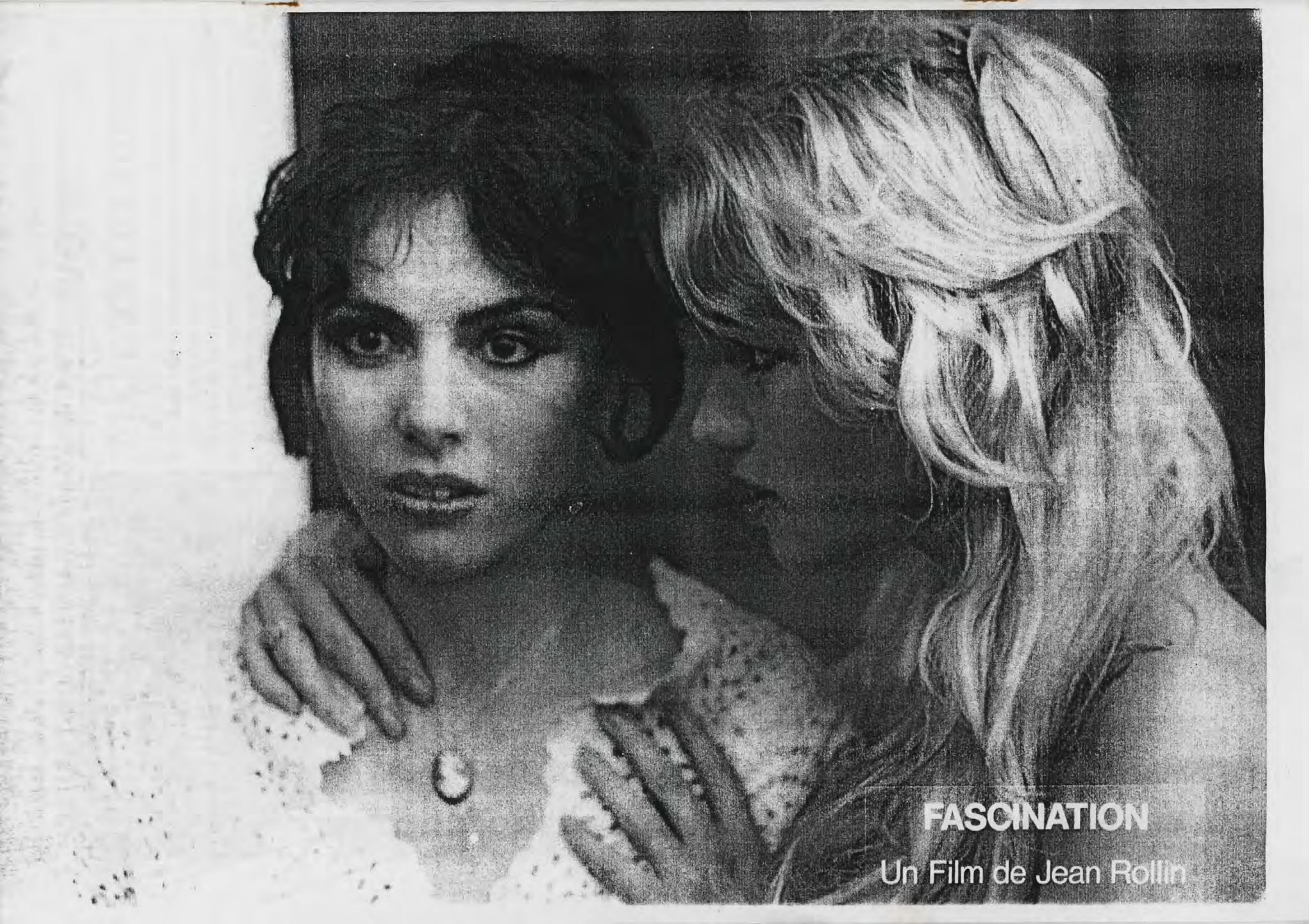
Barker touch evident in several classy moments of creative perversity. When a courting couple are attacked by Rawhead, the girl flees to safety and only realizes her boyfriend hasn't been so lucky when she discovers she is holding on to his severed hand; in a pretty revolting scene (which I must admit I didn't think we'd see in the film) the demon baptizes Declan the verger as his human familiar by pissing copiously over his willing face and chest; and in my favorite moment, where Rawhead finally kills his servant, the manic Declan sighs rapturously "Take me," and leans his exposed neck into Rawhead's jaws, practically having an orgasm as the demon bites his head off. Trust your Uncle Clive to go that bit further than anyone else would.

The end is a bit dissapointing, not from a storyline point of view (surprise! Barker's preoccupation with the primitive magical powers of women manifests itself again), but because it cops out with a Steven Spielberg-type display of pyrotechnics to convey the idea of "magic", (with some echoes of the final moments of the dire *THE MANITOU*), and the by now ubiquitous open ending providing the option for a sequel if the first film catches on well enough.

But despite the corny finale, and Rex's somewhat B-movie appearance, the hand of the master is evident in this pre *HELLRAISER* Barker screenplay, and I've seen much more spectacular films which impressed me far less.

Lorna Knight

You want your article to appear on this page too? Then send in your reviews, but be sure you cover something obscure and interesting!

FASCINATION

Un Film de Jean Rollin